XII. évfolyam. 22. szám

1956 május 31.

Ára 70 fillér

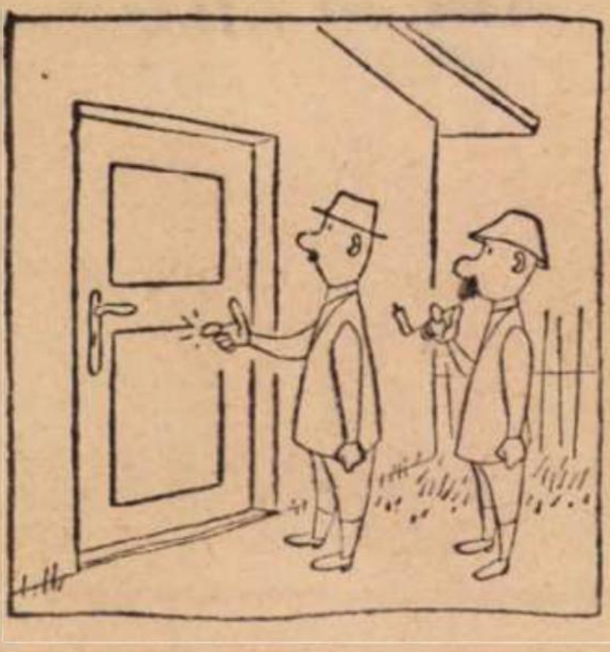
Ludas Matyi

A JAVÍTHATATLAN

Mr. Dulles megérkezik egy leszerelési tanácskozásra...

EGYES TSZ-TAGOK ÍGY AGITÁLNAK

— Na, itt volnánk...

— Lépjen be a tsz-be, János bácsi!

— Belépek. Igyunk egyet!

— Hát akkor jöjjön a tsz-be, János bácsi...

— De ne ebbe, a miénkbe, hanem a másikba!

Külföldi Szemle

Lesz-e űrhajózás?

Dr. Richard Wooley ausztráliai csillagász nem hisz az űrhajózás megvalósításában. Technikai szempontból ugyan nem tartja lehetetlennek a bolygóközi utazást a jövőben, annál súlyosabbnak vél másféle akadályokat:

— Az űrhajózás rettenetesen drága, nem fizetődik ki. Persze, ha lenne egy háború, amelynek a sorsa attól függ, hogy ki éri el először a Holdat, akkor talán áldoznának rá.

Akadnak, akik nem osztják a tudós borúlátását. Szerintük ha a Hold alkalmas gyarmatosításra, vagy készáruk eladására, akkor imperialista és üzleti körök háború nélkül is az űrhajózás tudományos problémái felé fordítják figyelmüket.

Hanglemez újdonsült apáknak

California kórházaiban az apák az első napon nem mehetnek be a kórházba, hogy megnézzék újszülött gyermeküket. Hogy mégis valami életjelt kapjanak gyermekükről, a kórházban lemezre veszik a csecsemő első sírását, majd a lemezt lejátsszák az apának. Az első hangból aztán az apa könnyen megállapíthatja, hogy gyermeke rendkívül kedves, okos és erős jellemű.

A műpártolás jutalma

A „Le Figaro" egyik érdekes cikke azt bizonyítja, hogy helyes dolog az, ha a vegyeskereskedők érdeklődnek a képzőművészet iránt. Egy svéd vegyeskereskedő, Emil Holström, még 1920-ban árverésen 250 koronáért vásárolt egy festményt. Erről a festményről nemrég kiderült, hogy Rubens műve, s kereken egymillió koronát ér.

Tanulság: az okos kereskedő nemcsak festéket vesz, hanem festményt is.

Napozás nap nélkül

Nem kvarclámpáról van szó! A „Daily Mail" amerikai tudósítása szerint olyan pilulákat hoztak forgalomba, amelyeket csak be kell venni, s a fogyasztó olyan barna lesz tőle, mintha órákat izzadt volna a napon.

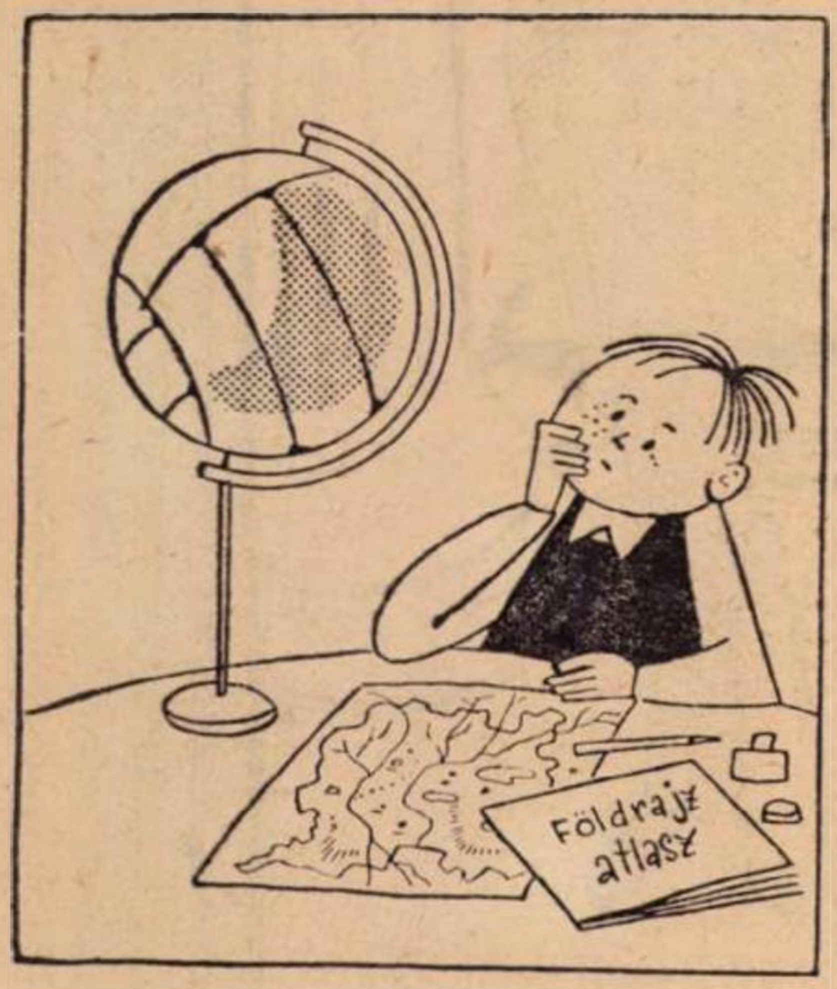
Nem lennénk meglepve, ha rövidesen olyan pilulákat találnának fel, amely teljesen pótolni tudja a vízben való úszást, a parton való labdázást és flörtölést is.

Fagyosszentek az eszpresszóban

— Gyo... gyo... gyorsan ki... kislány, három forró duplát!

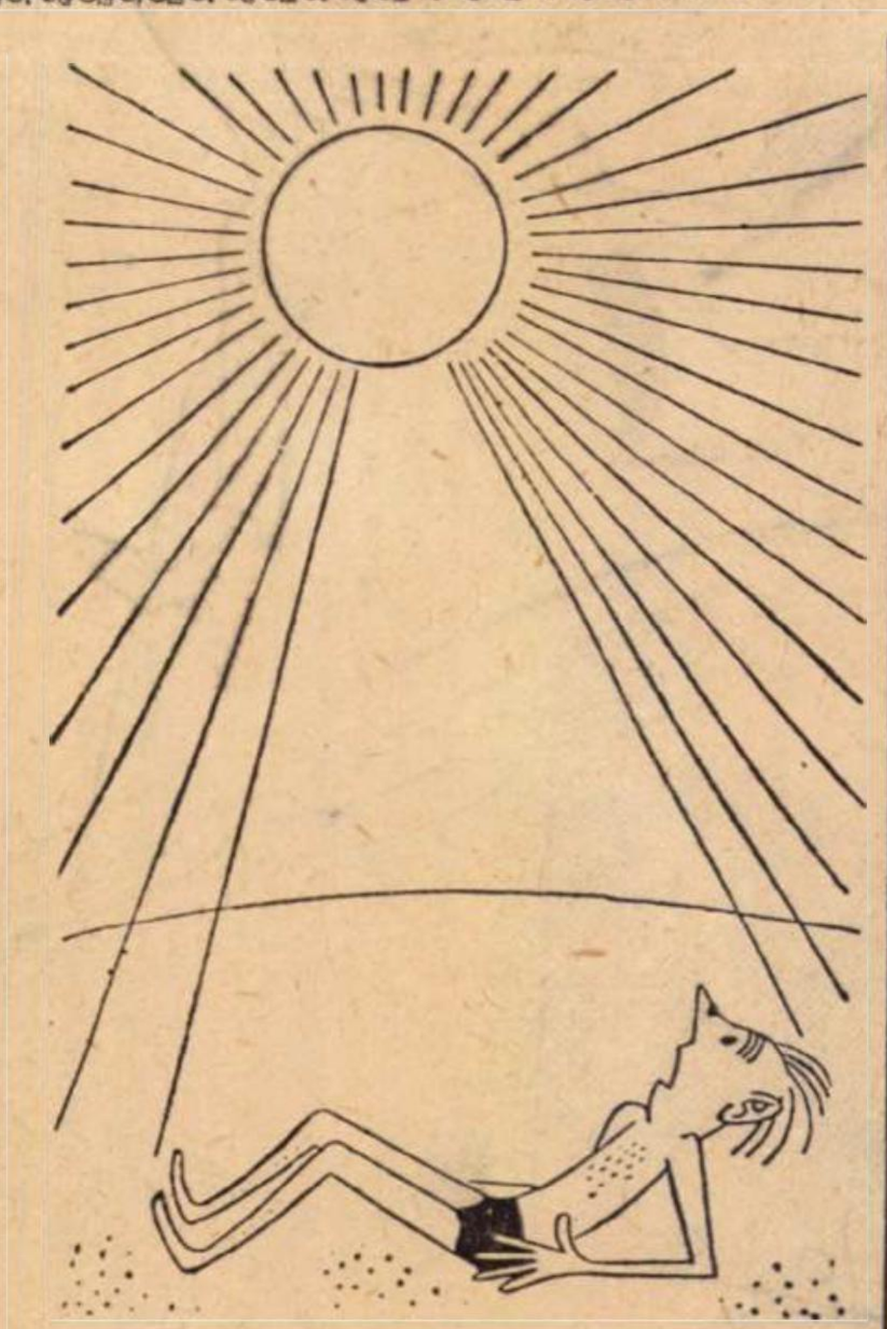
KASSO rajzok

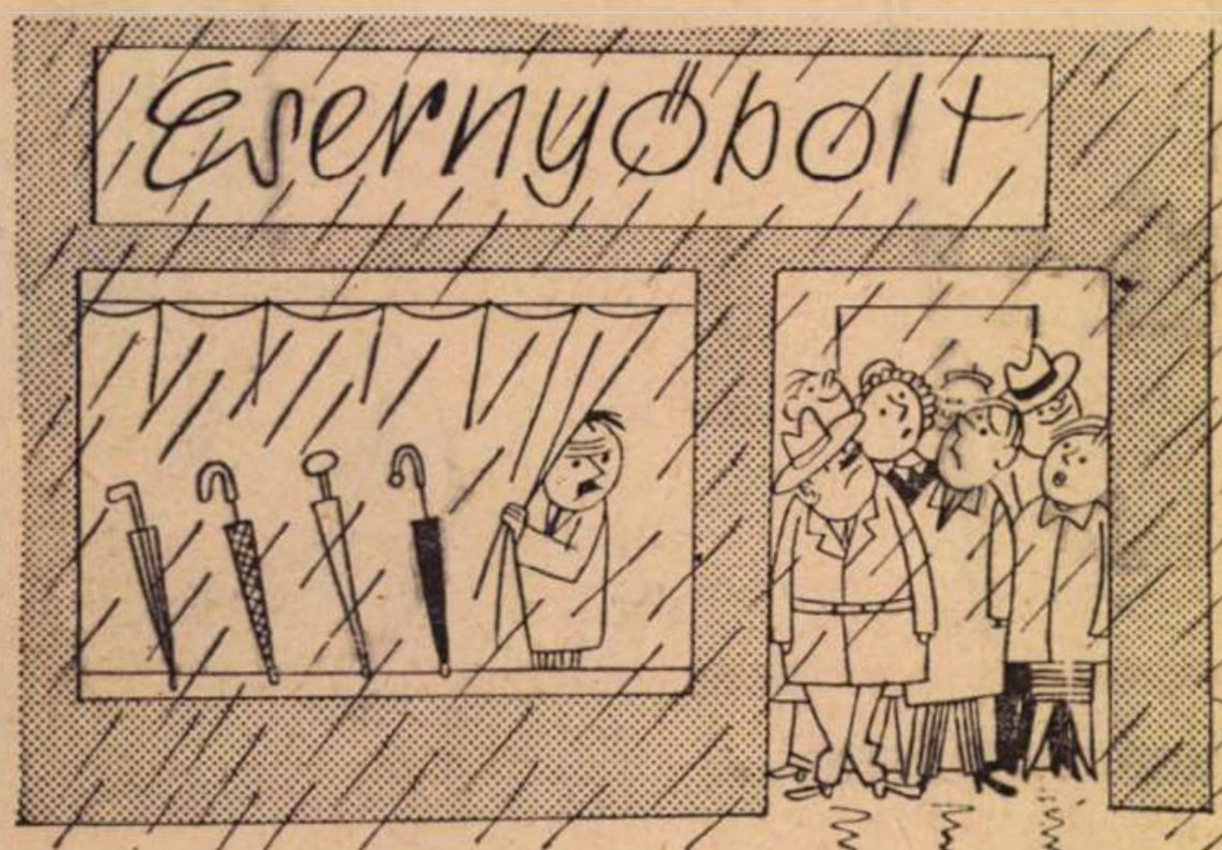
— Ábrándozás földrajzlecke közben.

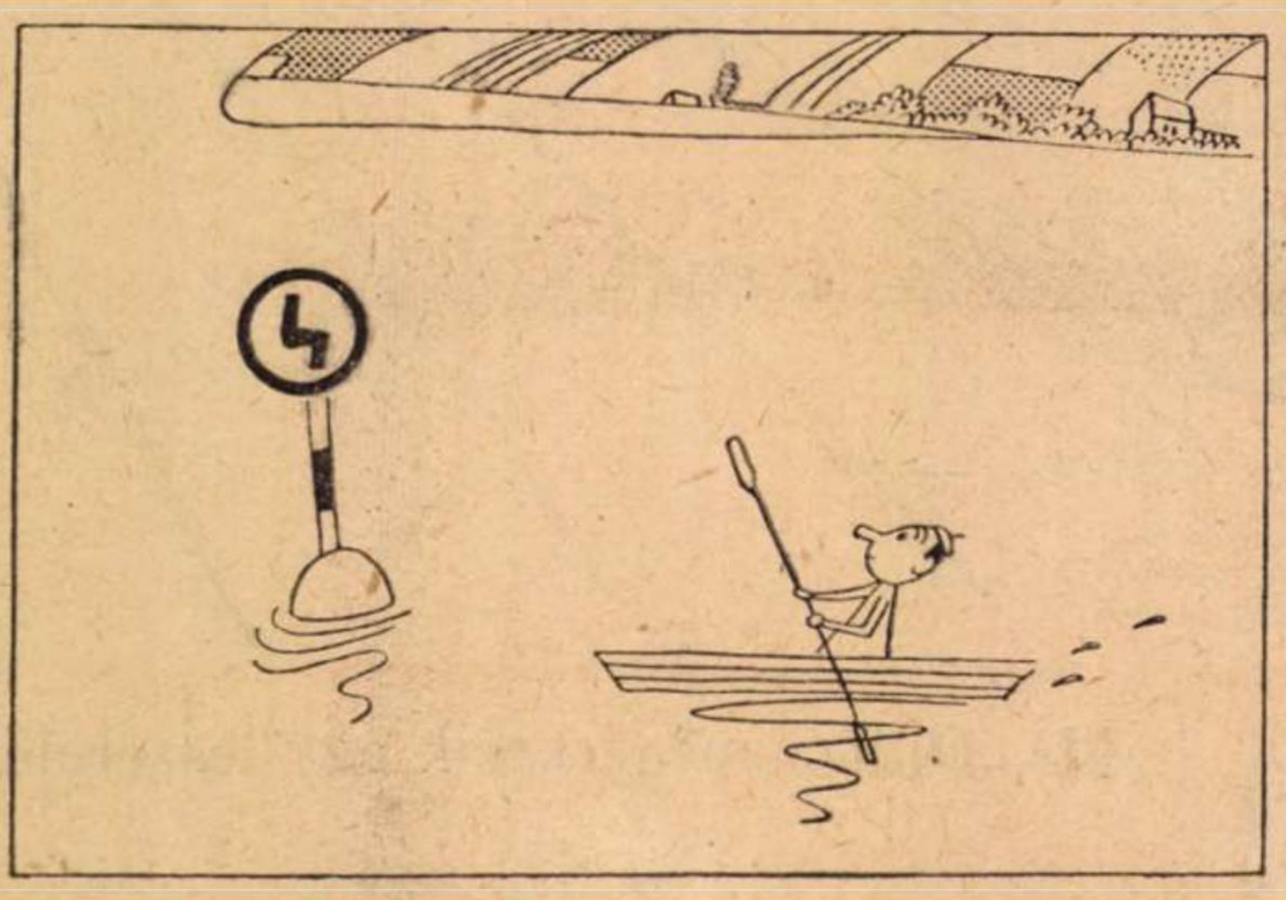

— Ez aztán a szerelem!

— Na tessék, ez is csak velem történhet meg!

A humor KÖNYVÉBŐL

BRAHMS, a nagy német zeneszerző (1833—1897) kritikáiban nagyon őszinte volt, különösen barátai irányában. Egy alkalommal egy barátja megzenésítette Schiller „Harang"-ját és a kéziratot elvitte Brahmshoz, kérve, hogy mondja meg arról a véleményét.

Brahms elgondolkozva vette kezébe a kéziratot, ide-oda forgatta, majd pedig ezt kérdezte a szerzőtől:

— Bocsánat, édes barátom, mennyibe kerül ívje ennek a remek kottapapírnak?...

★

BRAHMS néha kellemetlen is tudott lenni. Olykor kíméletlenül patvarkodott. Ilyenkor rossz kedvét maró megjegyzésekben adta ki.

Egy este, amikor megint jobbra-balra vagdalkozott, búcsúzkodás közben így szólt társaságához:

— Bocsánatot kérek, ha ma este véletlenül valakit nem sértettem meg...

★

MARK TWAIN, amikor még fiatal újságíró volt, Washingtonban nagy szegénységben sokat küszködött. Egy alkalommal egy ismerősével találkozott az utcán. Mark Twain hóna alatt egy szivarskatulya volt.

— Jó napot, Clemens — szólította meg az ismerős. — Én önt mindig szivaros dobozzal látom. Ugy látszik, ön igen sokat dohányzik.

— Nem úgy van, — felelte Mark Twain — hanem ön mindig akkor találkozik velem, amikor költözködöm...

Darvas Szilárd:

Az élő holttest

Barátomat, Kelement, én neveztem el élő holttestnek Tolsztoj Leo hasoncímű darabja után. Az elnevezés meglehetősen önkényes, mert Tolsztoj darabjának hőse eltűnik az életből, csakhogy ne álljon családja útjában. Kelemen viszont nem tűnt el az életből, tegnap láttam utoljára a Nagymező utcában és holnap valószínűleg találkozni fogok vele a Nagykörúton. Amellett Kelemennek nincs is családja, erre gondosan ügyel.

Kelemen első ízben a következőképpen halt meg:

Beállított hozzám a szerkesztőségbe,

félrehívott és mint aki életem legnagyobb boldogságát adja tudtomra, átszellemült mosollyal a fülembe súgta:

— Adj kölcsön egy százast.

Rettenetesen megsajnáltam Kelement, aki alapjában véve jó fiú, bár ez a történet további folyamán sem fog kiderülni. Rettenetesen megsajnáltam Kelement, de nem volt egy vasam sem és ezt közöltem is vele.

Erre elsápadt, az arca olyan fehér lett, mint napjaink regényirodalma és rekedten hörögte maga elé:

— Akkor meghaltam...

További kérdezősködésemre megtudtam, hogy meghalt, mert szeretett, ahogy az lenni szokott fiatalembereknél, akik oktalan költségekbe verik magukat érdemtelen fehércselédek miatt. Becsületbeli adósság, satöbbi...

Rettenetesen megijedtem, hogy Kelemen valóban képes eldobni hitvány életét nyavalyás száz forint miatt, épp ezért a helyszínen felhajszoltam neki a pénzt, miáltal visszaadtam őt az életnek.

— Két hét múlva megkapod, — mondta hálakönnyekkel a szemében.

Ezután hosszú ideig nem láttam Kelement, telt-múlt az idő, s mint Glauzius bácsi, a népszerű dal hőse szokta mondani: nyár és ősz és tél jött sok tavaszra, de Kelemen nem mutatkozott, mígnem a múltkor üzent, hogy beszélni akar velem. Nagyon megörültem, mert a százas éppen jól jött volna. Egy eszpresszóban találkoztunk, ahol Kelemen így kezdte a beszélgetést:

— Ne haragudj, öregem, sürgős szükségem van egy ötvenesre...

Elképedtem ezen a nemvárt fordulaton, de összeszedtem magam és közöltem vele, hogy pénzem, az pedig nincs. Gyötrelmes mosoly jelent meg ajkán és tompán lihegte maga elé:

— Akkor meghaltam..

Méregbe gurultam és közöltem vele, hogy nekem már egyszer százért meghalt, és noha most csak ötvenért haldoklik, az efajta árleszállítás cseppet sem hat meg. Ekkor szaggatottan elmesélte, hogy édesanyjának születésnapja következik, melyet ő minden évben meg szokott ünnepelni valami csekélységgel és ha ezt most az átkos pénz hiányában kénytelen lesz elmulasztani, nincs többé számára az életnek értelme. Mit magyarázzam sokat: a végén ő győzött és zsebében egy ötvenessel visszatért a halál torkából az életbe.

Ezután az előbbinél jóval rövidebb szünet következett, mikoris az utcán akadtam össze vele és mielőtt szóhoz juthattam volna, így köszöntött rám:

— Öregem egy huszast... különben meghaltam...

Erre közöltem vele, hogy egy élet, amelynek az értéke egy huszas, amúgyse sokat ér, legokosabb, ha valóban eldobja és hogy ezt megkönnyítsem neki, az öngyilkosságnak legraffináltabb módjait soroltam fel, hozzátéve, hogy amennyiben ezek a dekadens formák nem nyernék meg tetszését, simán akassza fel magát az egyszerűség jegyében.

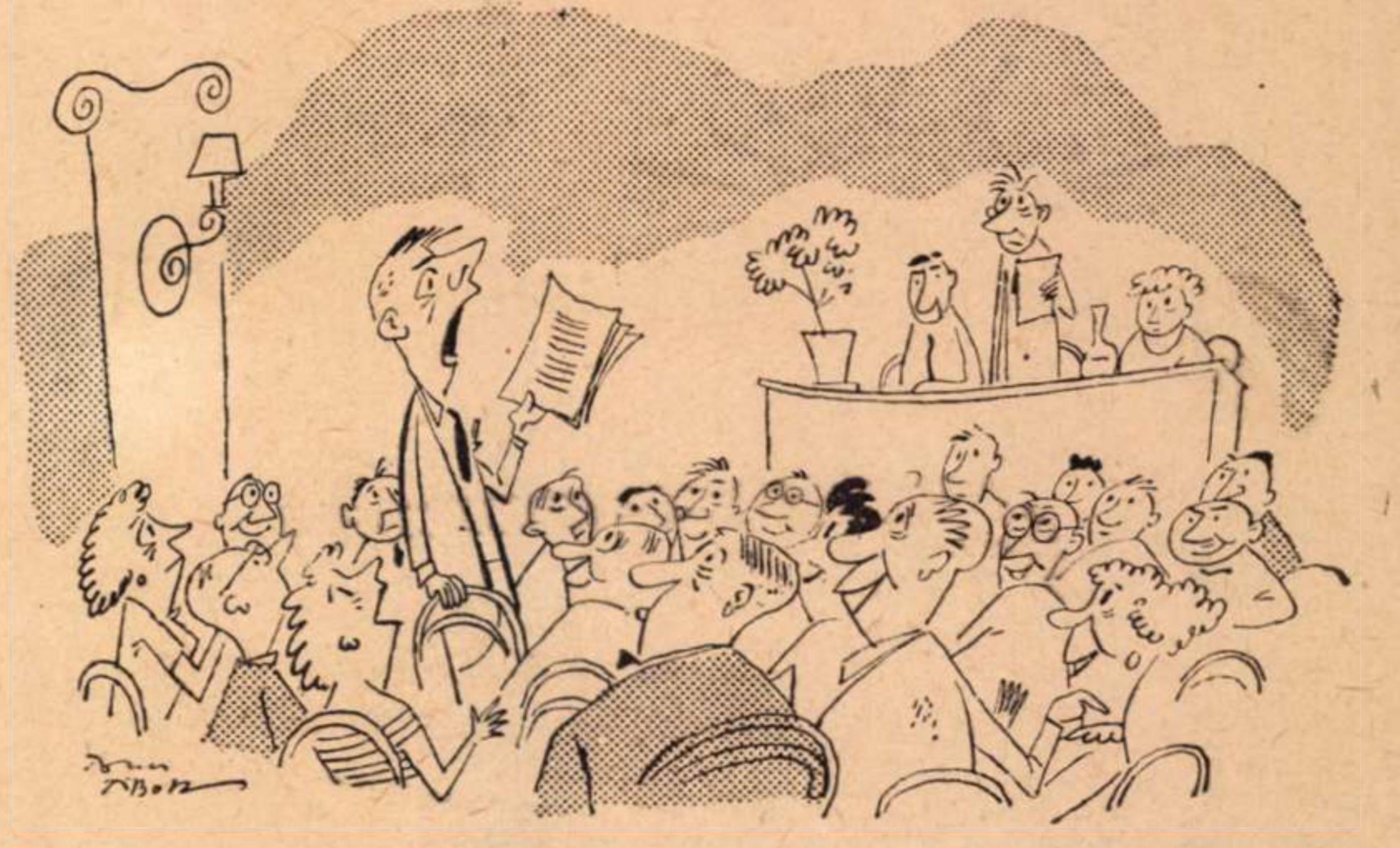
Ezzel otthagytam.

Azért némiképp gyötört a lelkifurdalás, hogy a szerencsétlennel ilyen rideg en bántam, gondoltam, talán nem is tehet az egészről, lehet, hogy családjában a halál öröklött betegség és én egy huszassal segíthettem volna rajta.

Képzelhetik, mennyire megörültem, mikor három nap múlva viszontláttam őt egy eszpresszó terraszán, élve, pirospozsgásan, egészségesen. Annyira megörültem neki, hogy nyomban ki is fizettem a számláját, annál inkább, mert fülembe súgta, hogy ha nem fizetem ki, akkor meghalt.

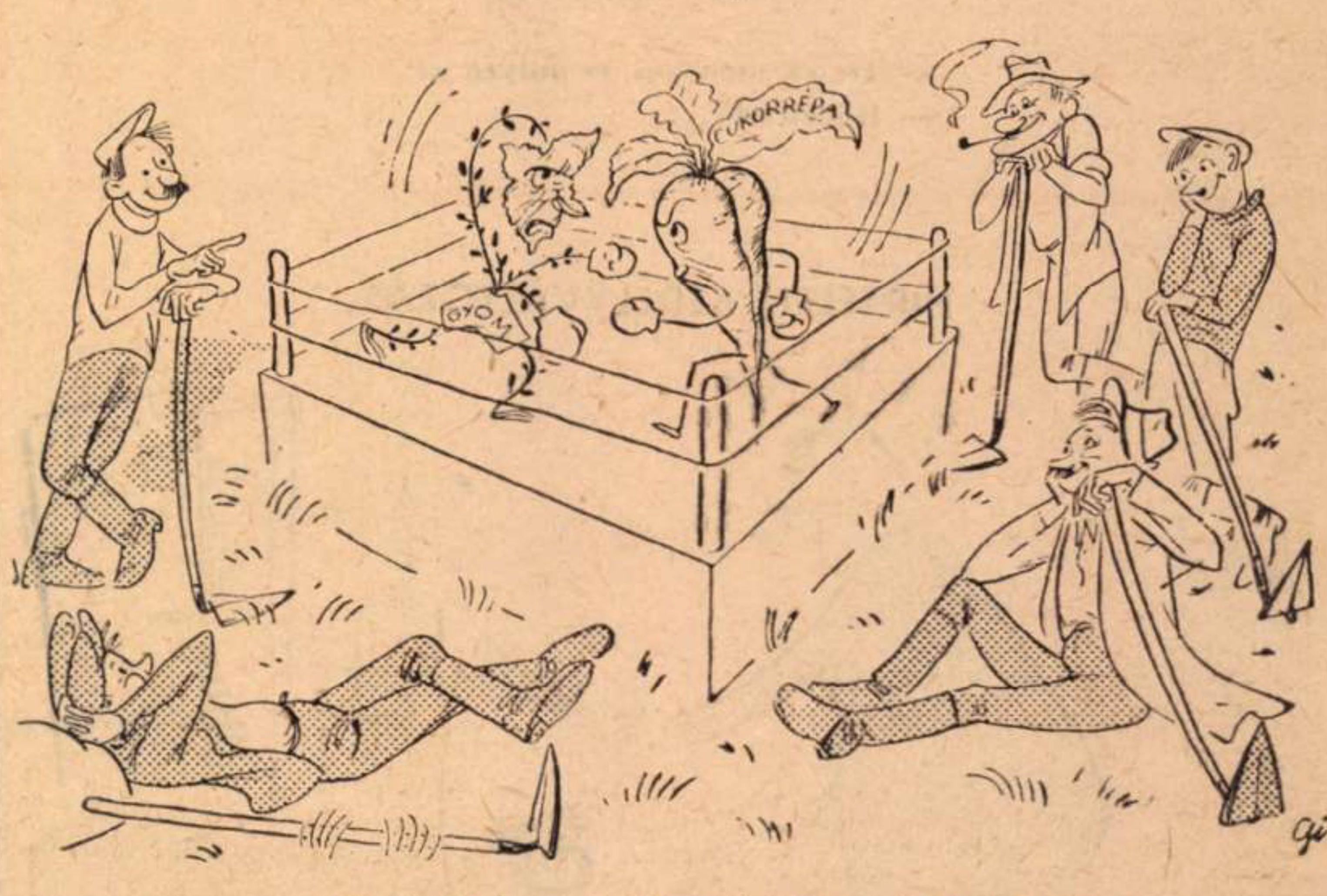
Kegyeletből ma már saját halottamnak tekintem...

Előregyártott elem

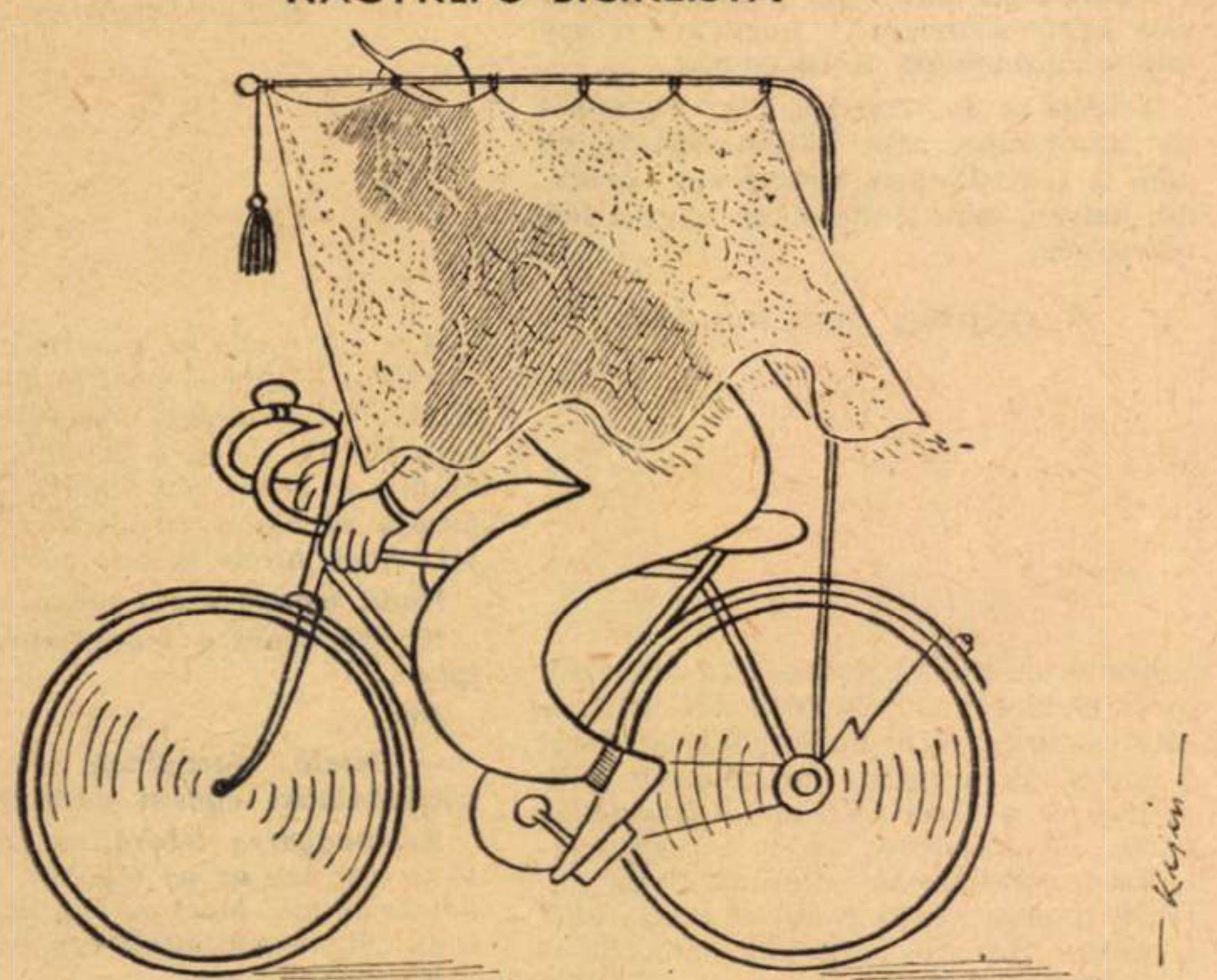
— Szeretném a beszámoló előtt elmondani a hozzászólásomat, mert fél hatkor el kell mennem...

Ki lesz a győztes?

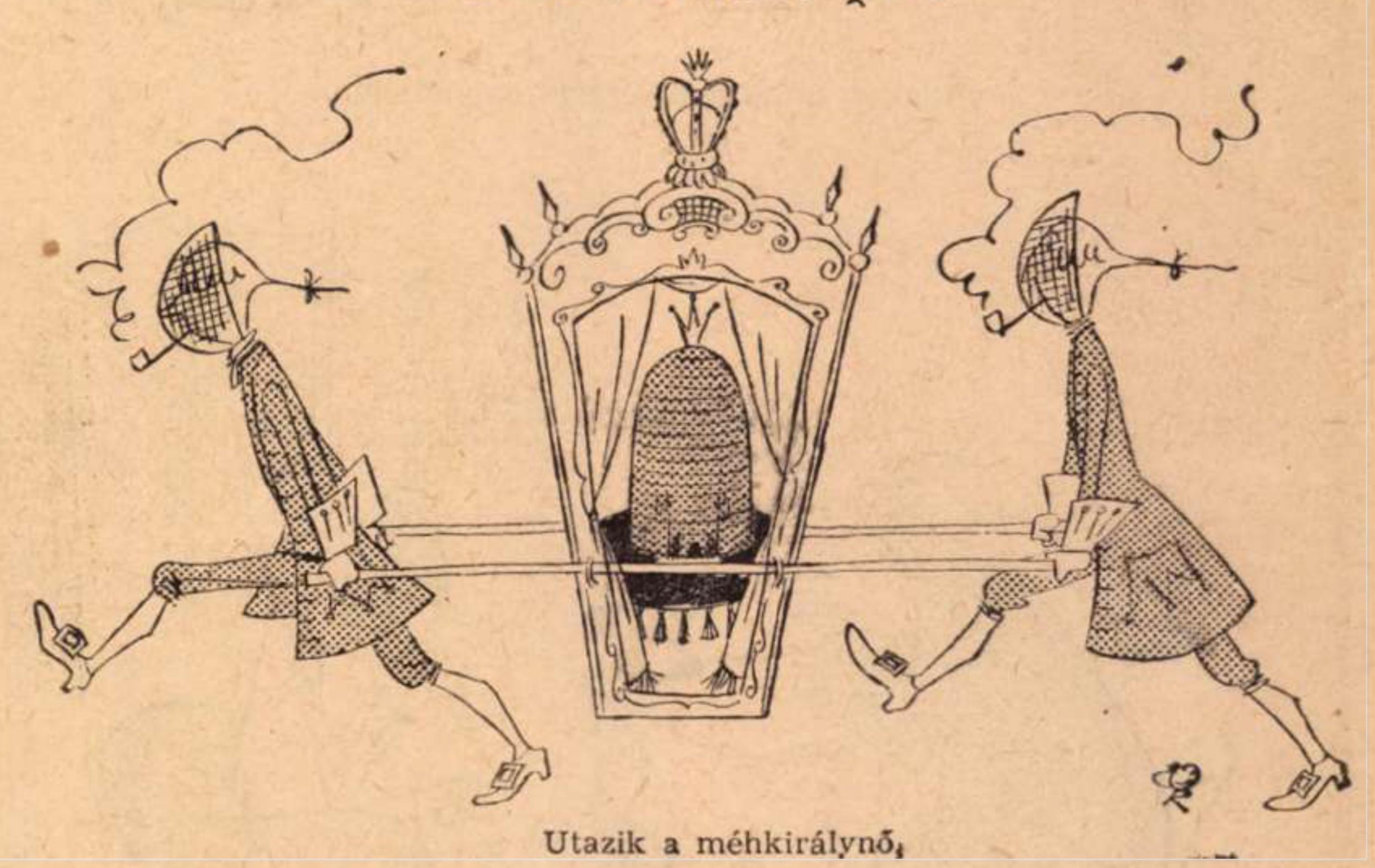

Ahol így a kapára támaszkodva nézik, ott a gyom.

NAGYKÉPŰ BICIKLISTA

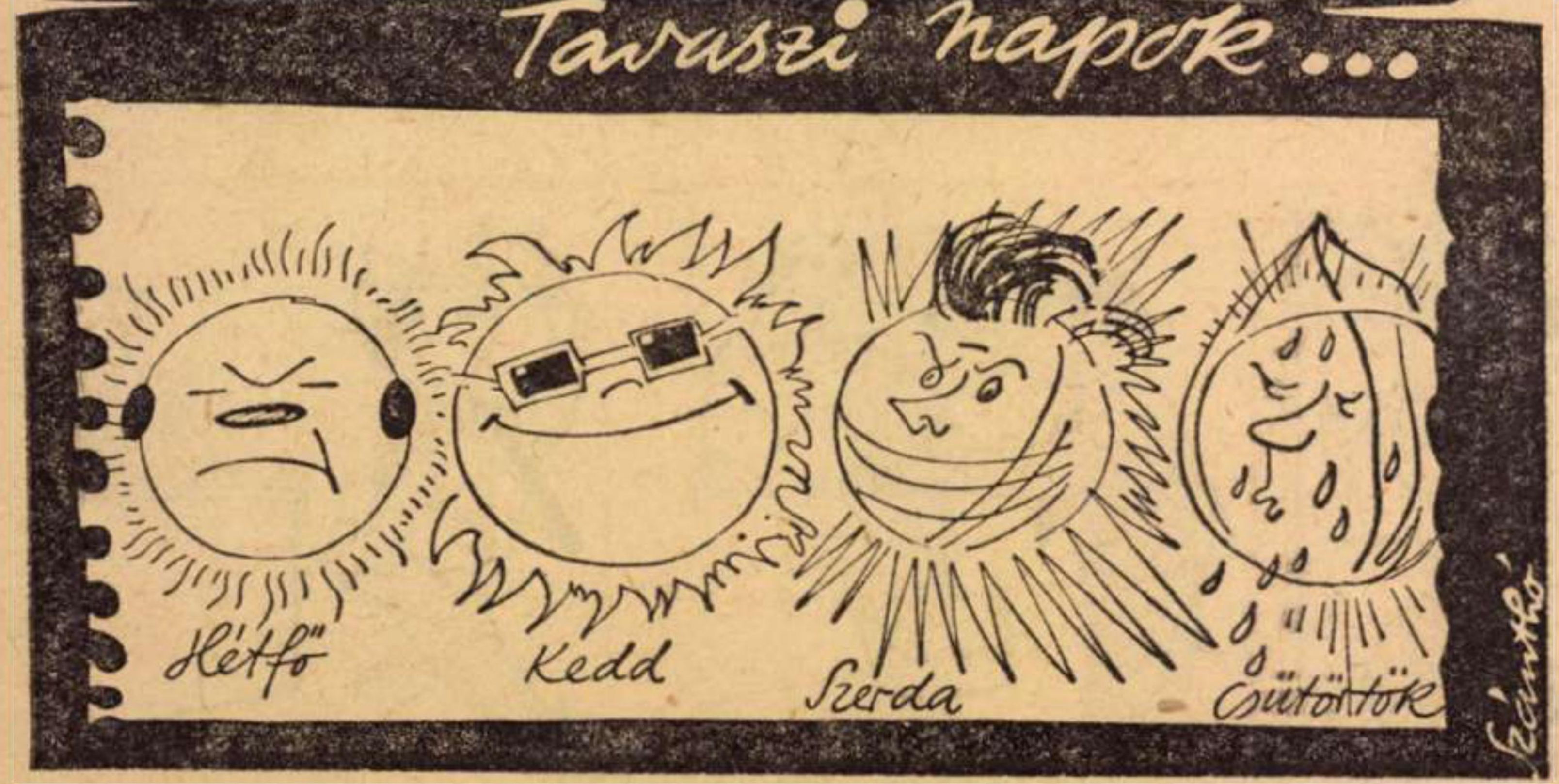

Vándorméhészek

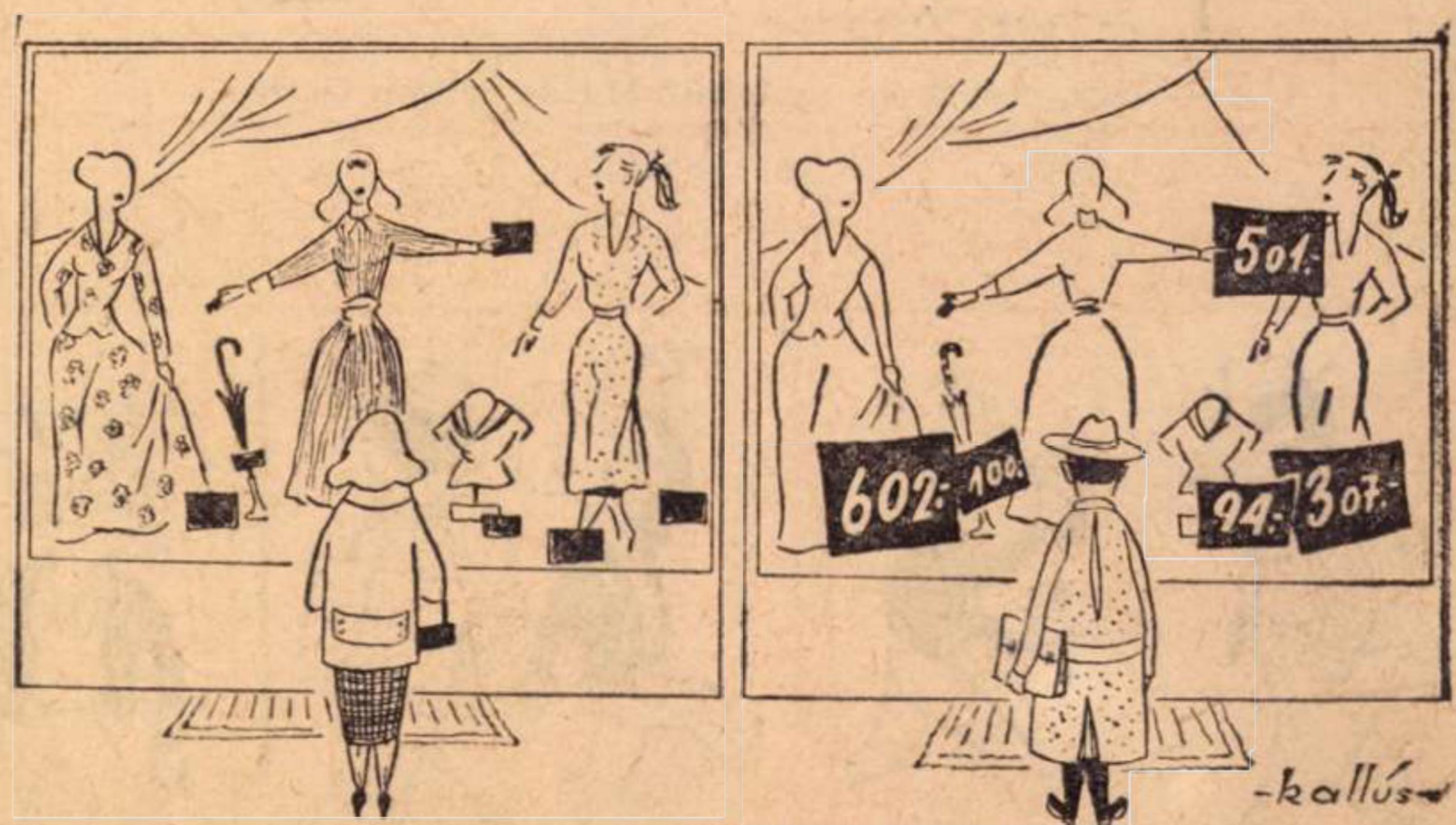

Utazik a méhkirálynő.

Egy meteorológus jegyzetkönyvéből

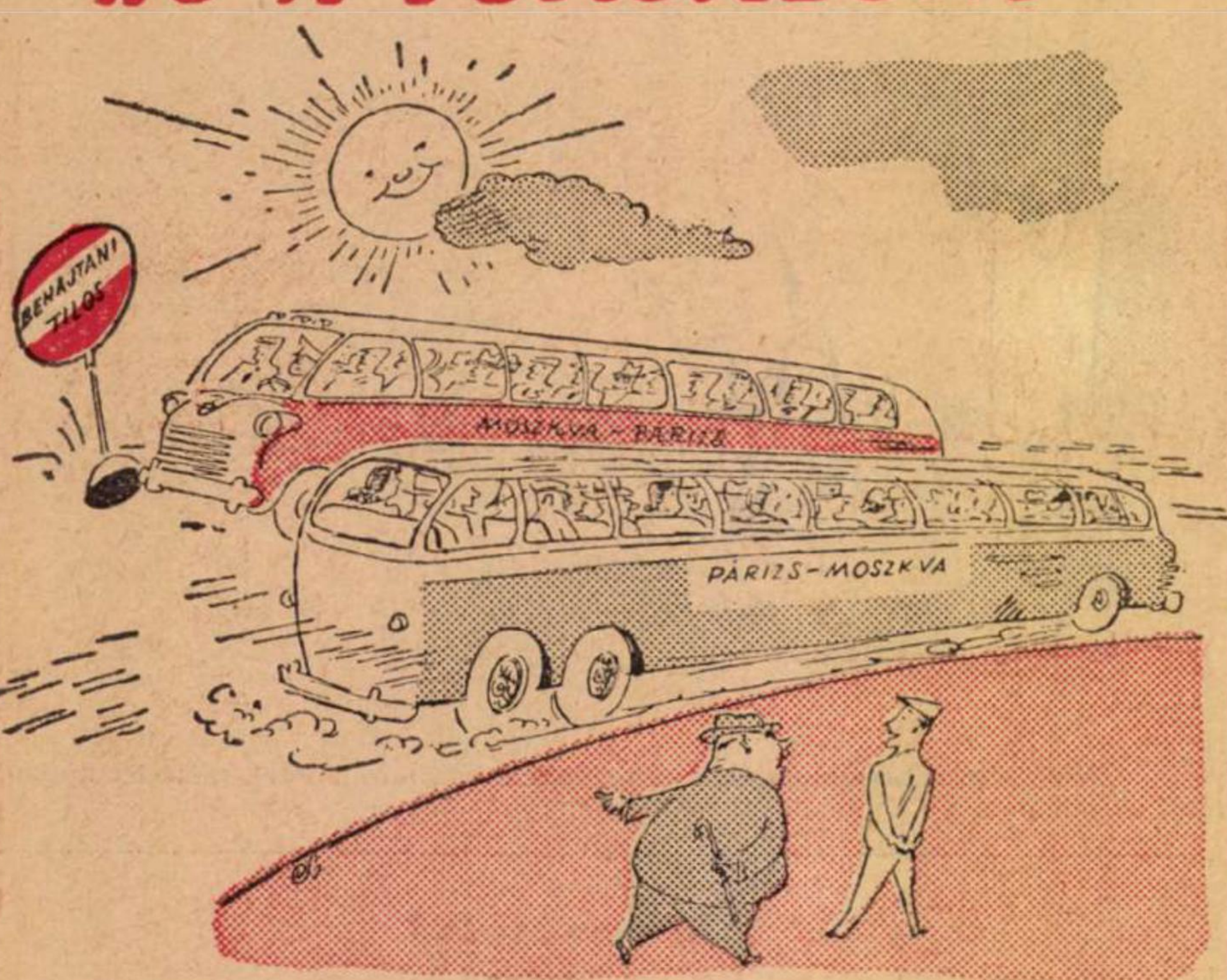

PESTI KIRAKAT

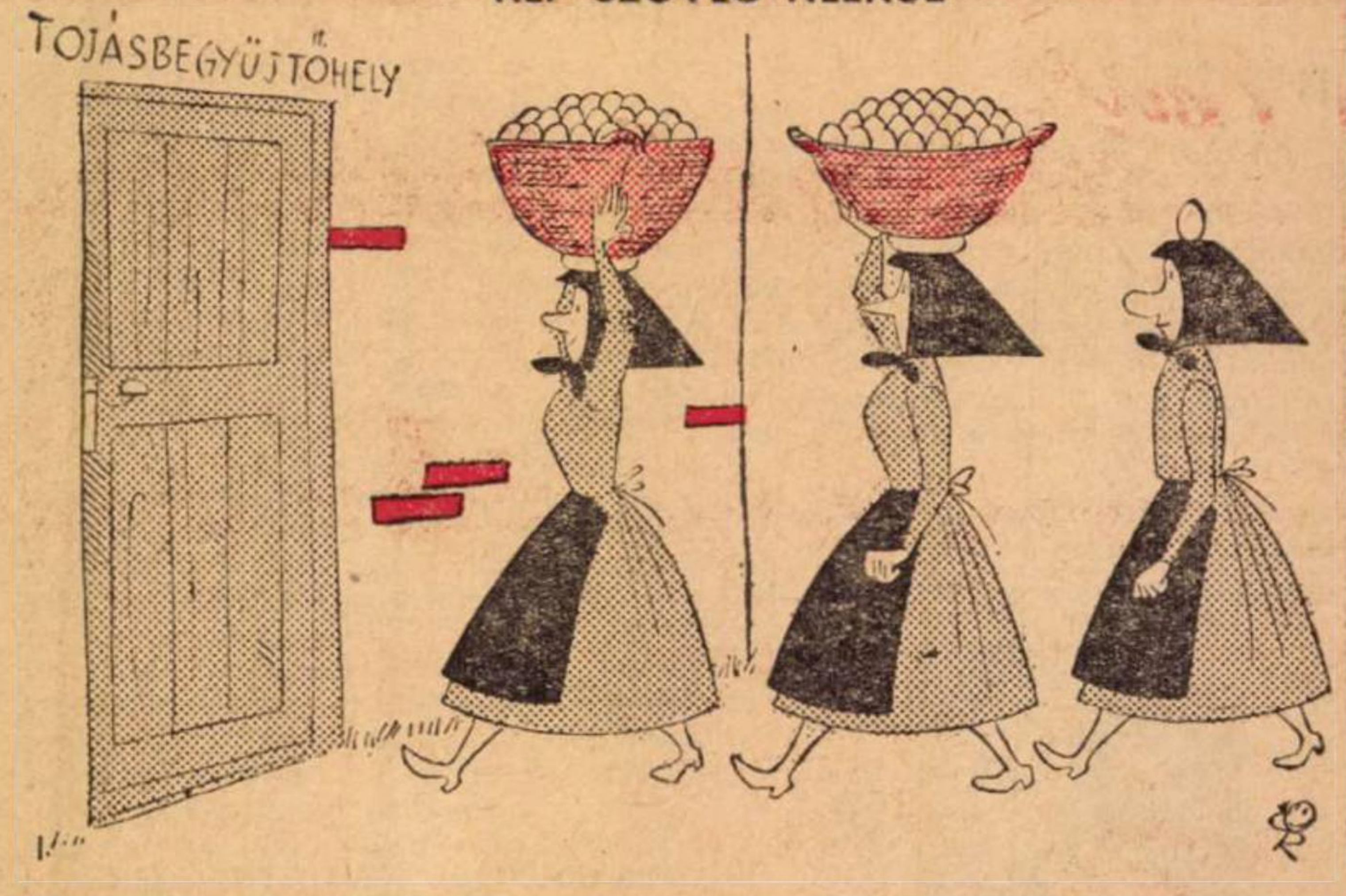
Ahogy a feleség... és ahogy a férj látja.

NŐ A FORGALOM

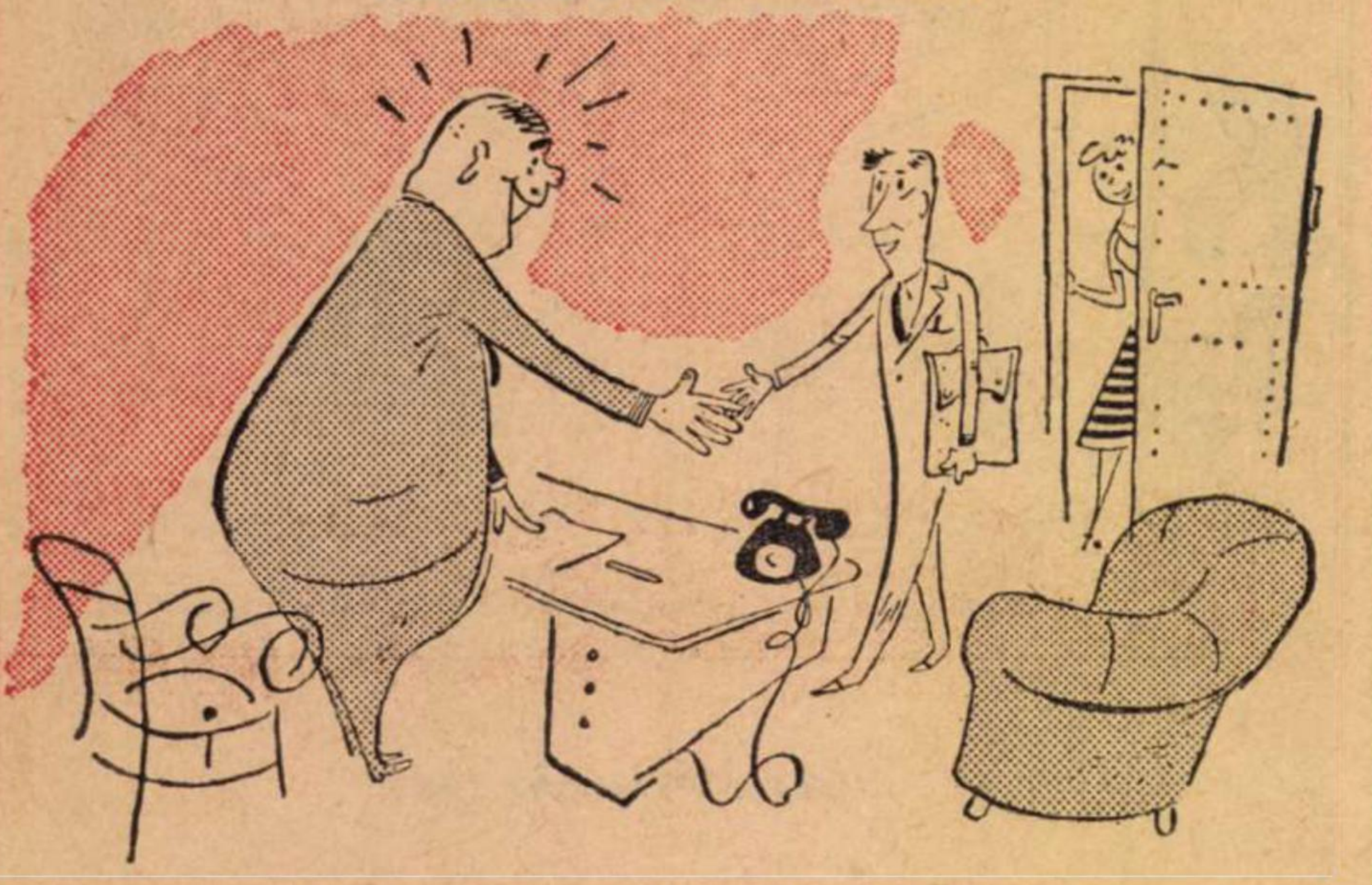

— Tessék mondani, ez milyen út?
— Követendő...

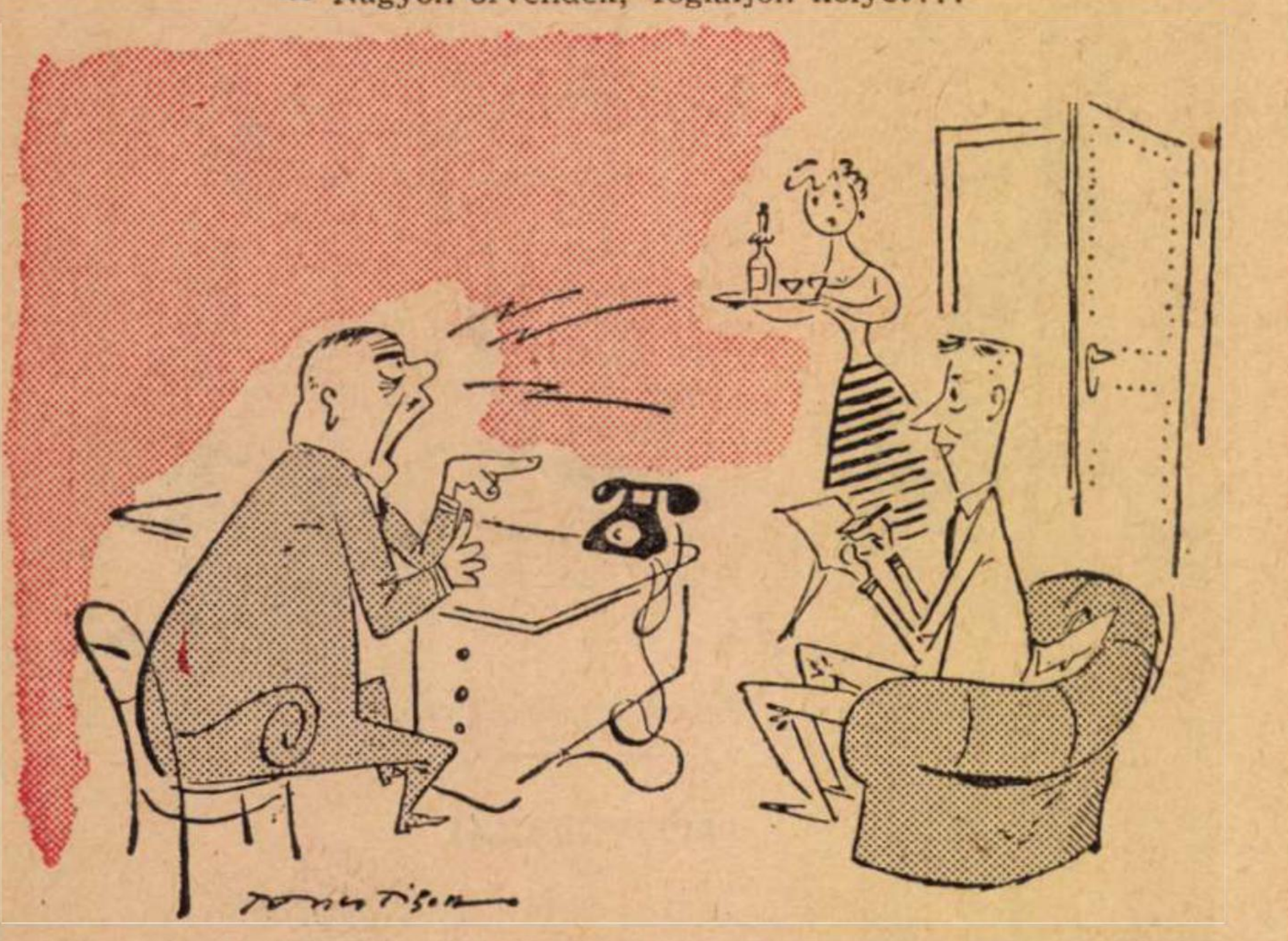
KÉP SZÖVEG NÉLKÜL

HIRTELEN KEDÉLYVÁLTOZÁS

— Nagyon örvendek, foglaljon helyet...

— Ugy, szóval ön újságíró? Micike, vigye vissza...

Röptében

Írta: Miklós Deák

Érzelmi bonyodalmak

Az érzelmek terén járatos idősebb emberek mondják, hogy nem jó, ha ketten udvarolnak egy lánynak, mert féltékenyek lesznek egymásra; az öregeknek pedig el kell ezt hinni, mert egy hosszú élet során sok érzelmi tapasztalatra tesz szert az ember. Ehhez, mint új megfigyelést, hozzátehetem, hogy az se nagyon jó, ha két téesznek közös agronómusa van, mint a lábatlani Virágzónak és a süttői Dunavölgyének. A Bajnai Gépállomás kihelyezett agnonómusa dolgozik mind a két téesznek. Nem sokkal kisebb a féltékenység a két téesz szívében az agronómus miatt, mint két legény szívében az imádott lány miatt. A lábatlaniak azt mondják:

— Az agronómus Süttőn lakik, hát Süttőhöz húz...

Ebből csak annyi igaz, hogy az agronómus Süttőn lakik, de ez is elég tüske a lábatlaniak szívében. A járási tanács már kérte a megyét, hogy adjon egy külön agronómust Lábatlannak.

Nekem az az érzésem, hogy ha a közös agronómus nem Süttőn laknék, de nem is Lábatlanban, hanem egy harmadik helyen, nem lenne olyan nagy a féltékenység.

A szépség nem minden

Komárom megye dorogi járásában sok téesz területén folyik keresztül vízlevezető csatorna. (Már amikor folyik.) Ezek a csatornák a belvíz levezetésére szolgálnak és a Győri Vízügyi Igazgatóság tartja őket rendben; ahogy a dorogi járásban mondják, minekutána Győr egy kicsit messze van, egy kicsit tartja őket rendben. Ha erős szót akarnánk használni azt mondanók, hogy az árkok el vannak hanyagolva. De eszünk ágában sincs erős szót használni. Egyszerűen azt mondjuk, hogy az árkokat benőtte mindenféle növény, még csodaszép fűzfák is nőttek bennük, álmatagon, vízbehajló ágakkal, ami látványnak csodálatosan szép. A szépség azonban, miként a kevésbé csinos nők állítják, nem minden. A gyönyörű fűzfáktól ugyanis megakad a víz. Amikor a tokodi Fekete Gyémánt Tsz el akarta vetni a kukoricáját, olyan vizes volt a földje, hogy legfeljebb óceánjáróval tudtak volna rámenni, traktorral nem. A fogasolás meg éppen fogas kérdés volt.

A levelezés folyik az ügyben; noha a dorogi járásbeliek jobban szeretnék, ha inkább a víz folyna az ügyben.

Mértékletesség

A balfi Micsurin Tsz újabb tíz katasztrális hold szőlőt telepített.

— Leányka és olasz rizling — mondják büszkén.

Az ember önkéntelenül nézi, merre van a szódagyár. Mert ennyi bort még hallani is veszedelmes tisztán.

Befeléfordulás

Az ember, aki jól végezte a dolgát, lefekszik, befelé fordul a falnak, és elalszik. Ez jó dolog. Mindazonáltal merem állítani, hogy a befeléfordulás nem mindig jó dolog. Ezt Máriakálnokon hallottam és olyan meggyőződéssel mondták, hogy hitelt kellett adnom neki.

Hadd magyarázom meg.

Kitűnő téesz a máriakálnoki Uj Október.

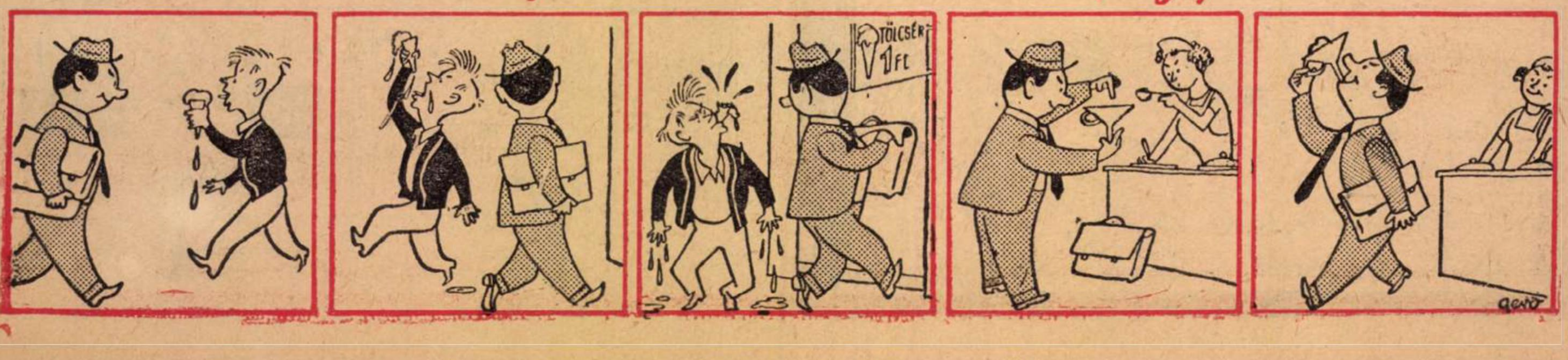
De...

— Befelé fordulnak — mondják a máriakálnoki egyéni parasztok.

Ez magyarra lefordítva így hangzik: nem akarják az új tagokat. Az agitáció persze folyik, mert az úgy dukál, de miután jól megagitáltak egy egyénit, óvatosan hozzáteszik:

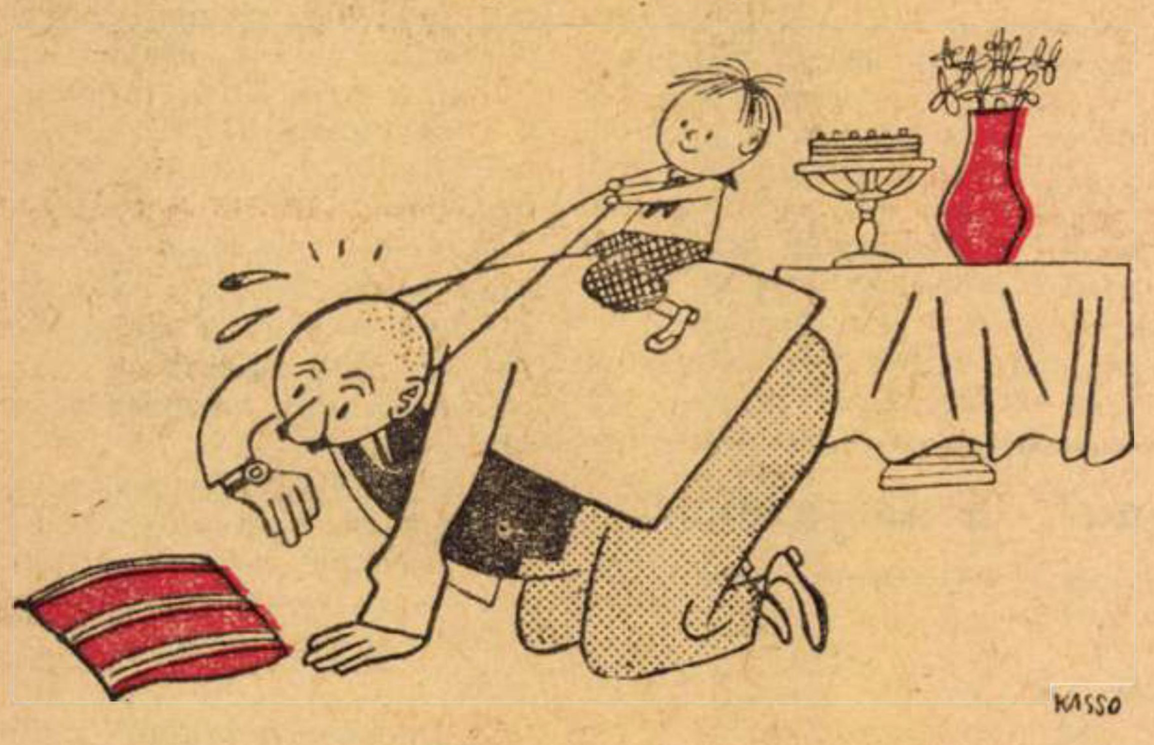
— Szóval a közös gazdálkodás, az az igazi! Már úgy értve, hogy mi csináltunk magunknak egy jó téeszt, csináljon más is magának...

Kartárs Károly kalandja a tölcsérfagylalttal

Csak 16 éven aluliaknak

Apai sóhaj

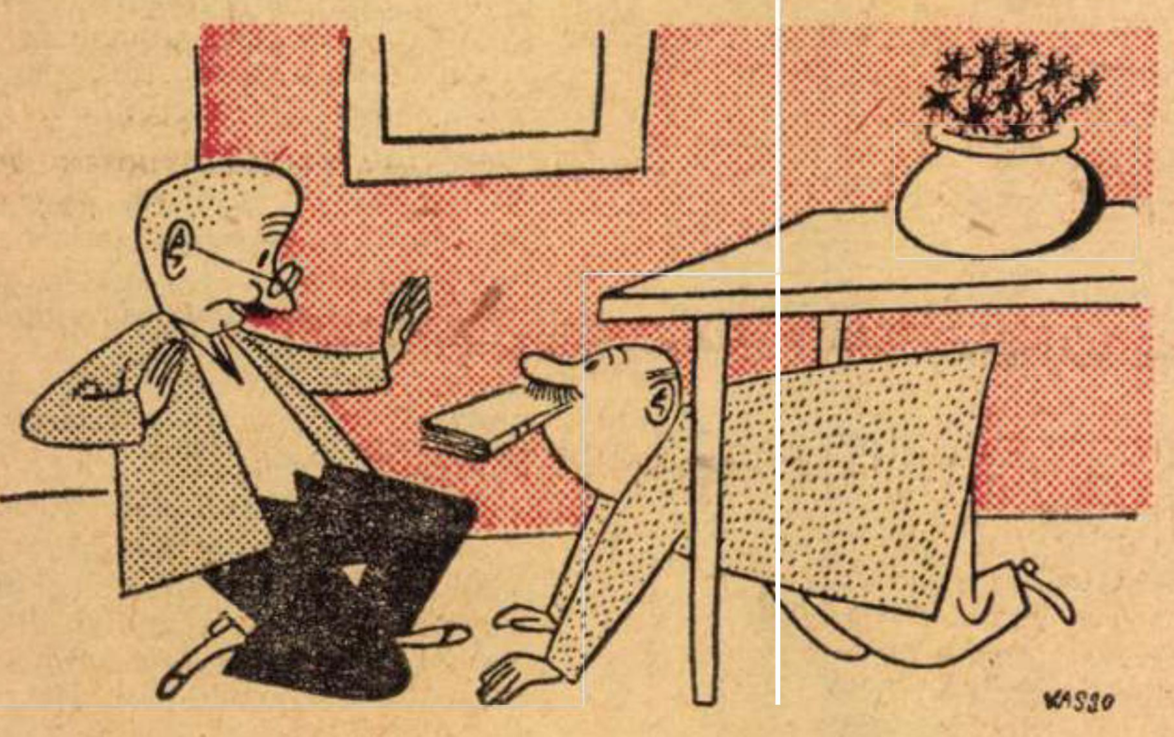
— Na, még egy félóra és aztán vége van a gyermeknapnak . .

Tíz éves az Uttörő Mozgalom

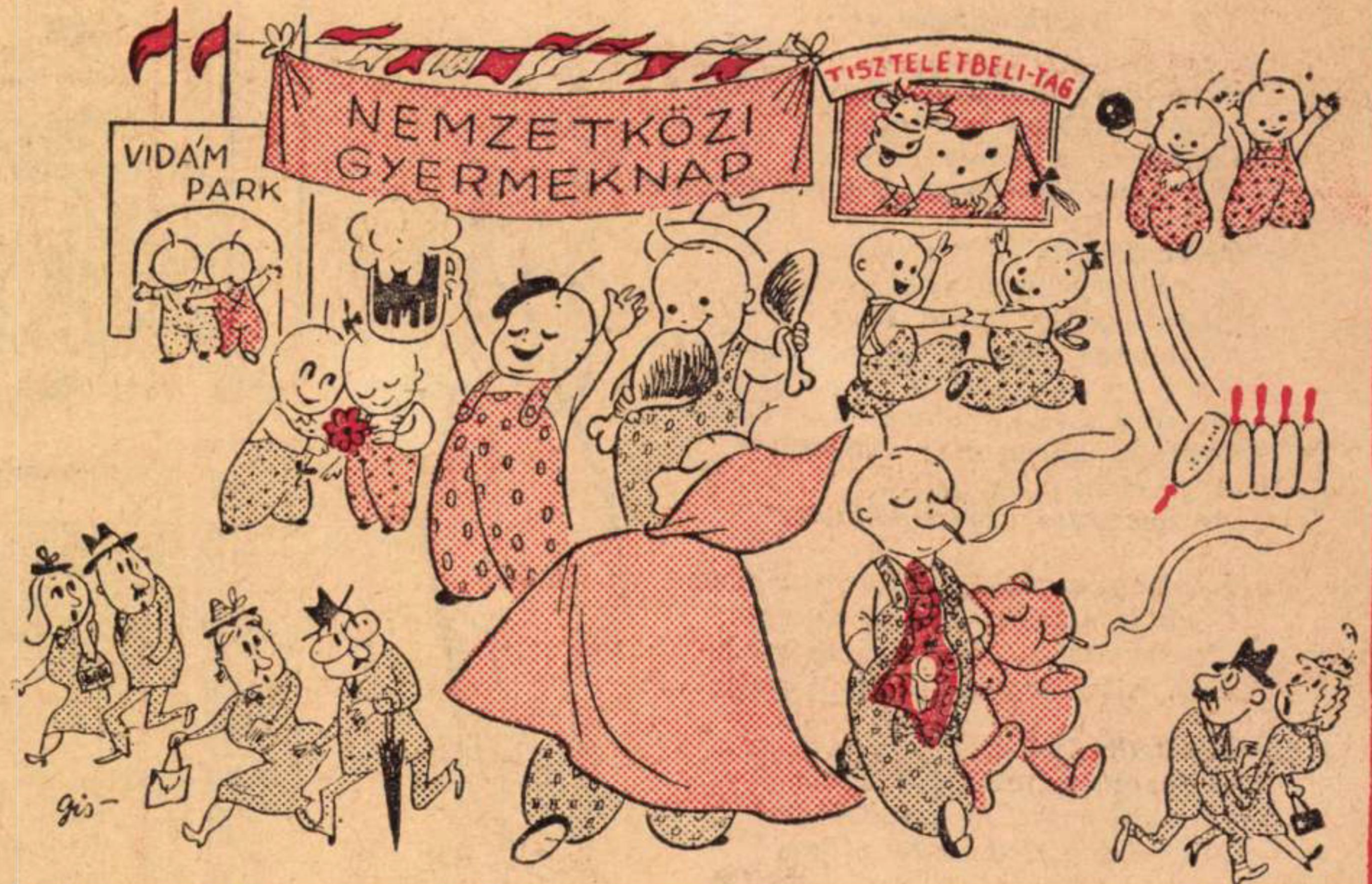
Irigység.

Osztálytársak

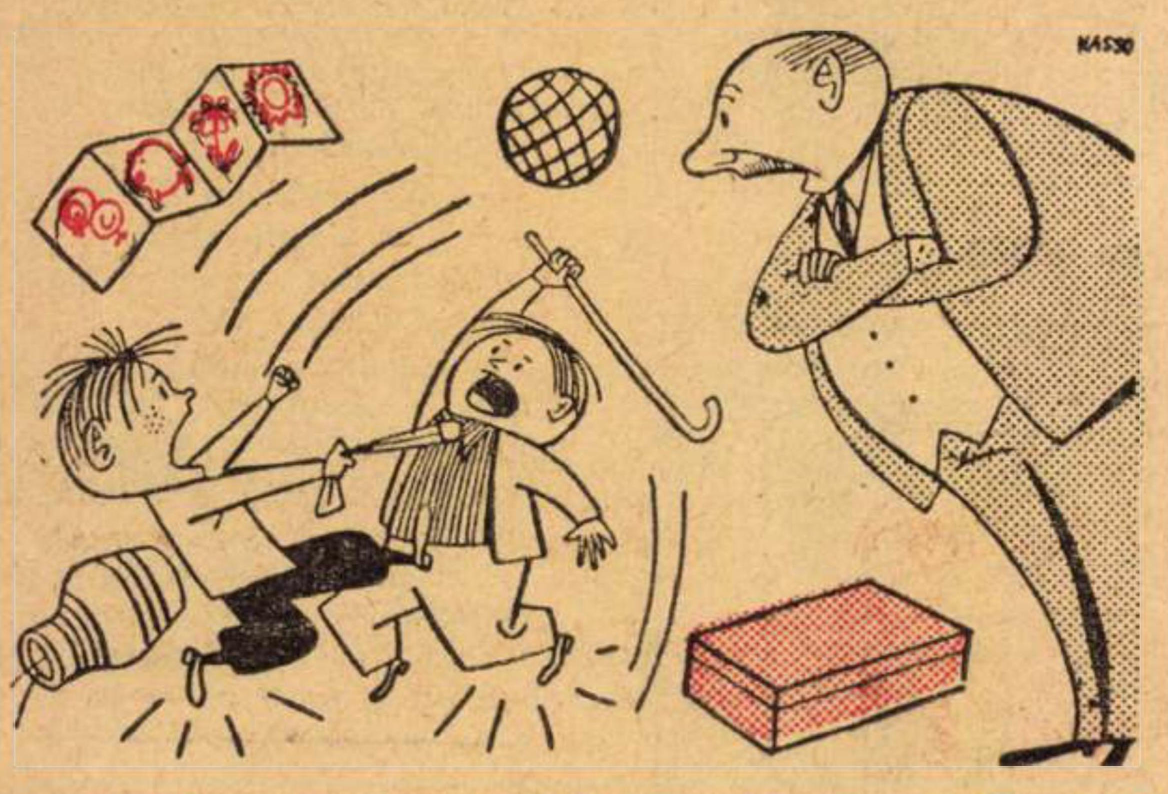
— Aztán . . . bruhaha . . . így a pad alá másztam az algebrakönyvvel a számban s a tanár úgy megijedt . . .

Ilyen „nagy fiúk"

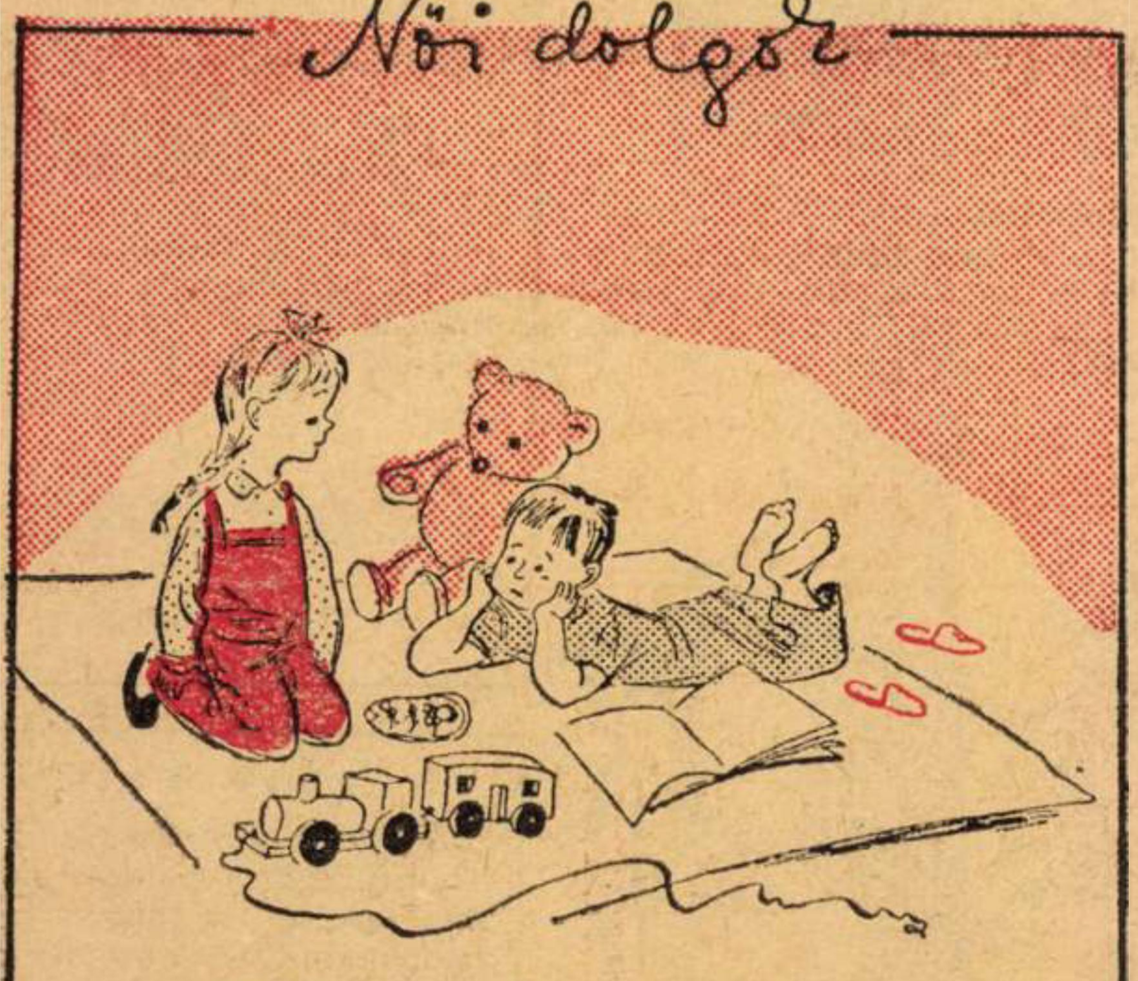
ezen a napon a legifjabbak.

Intelem

— Nem hagyjátok abba?! Már megtanulhatnátok, hogy különböző nézetekkel is lehet békében élni egymás mellett!

Női dolgok

— Ti férfiak, ezt úgysem értitek . . .

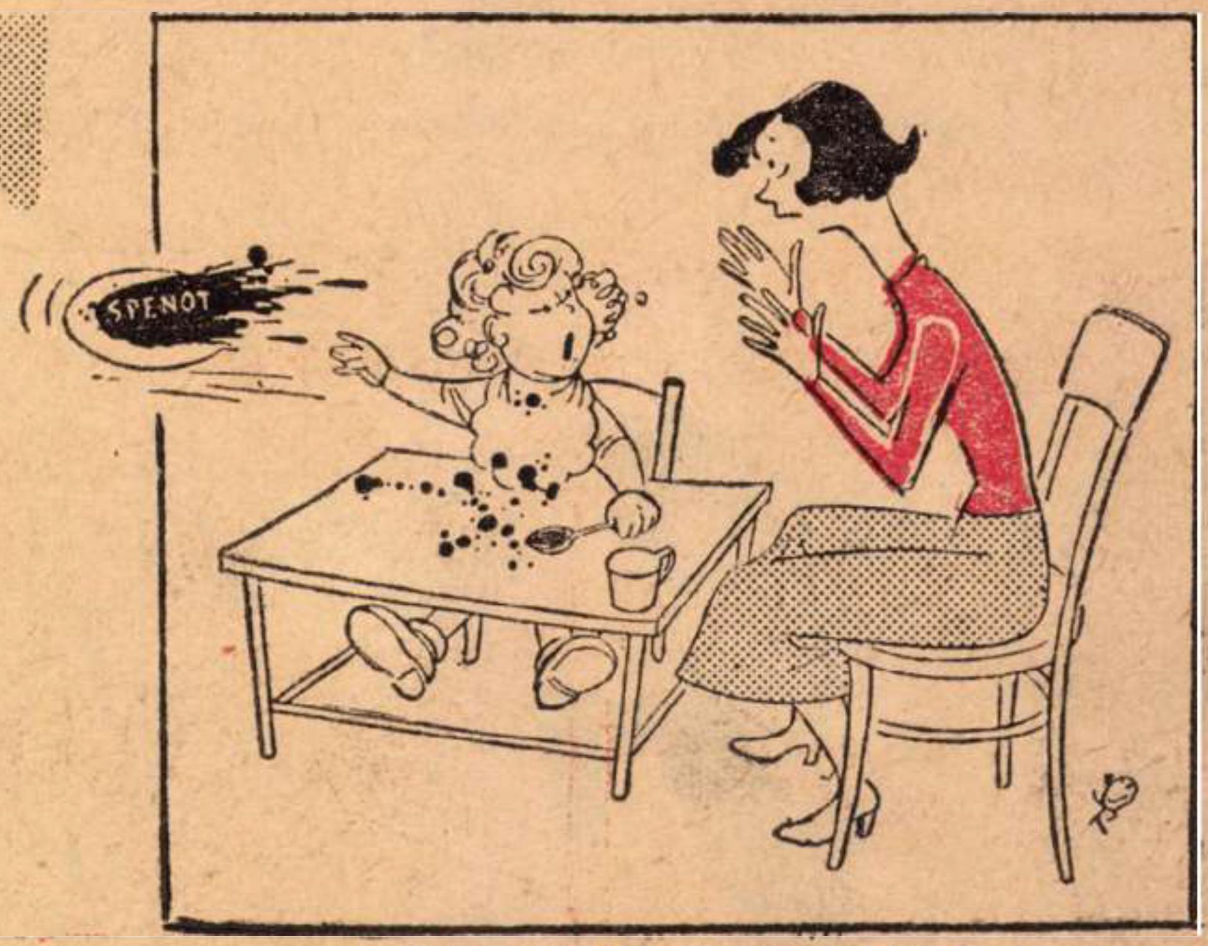
(Vasvári Anna rajza)

Nemzedékek harca

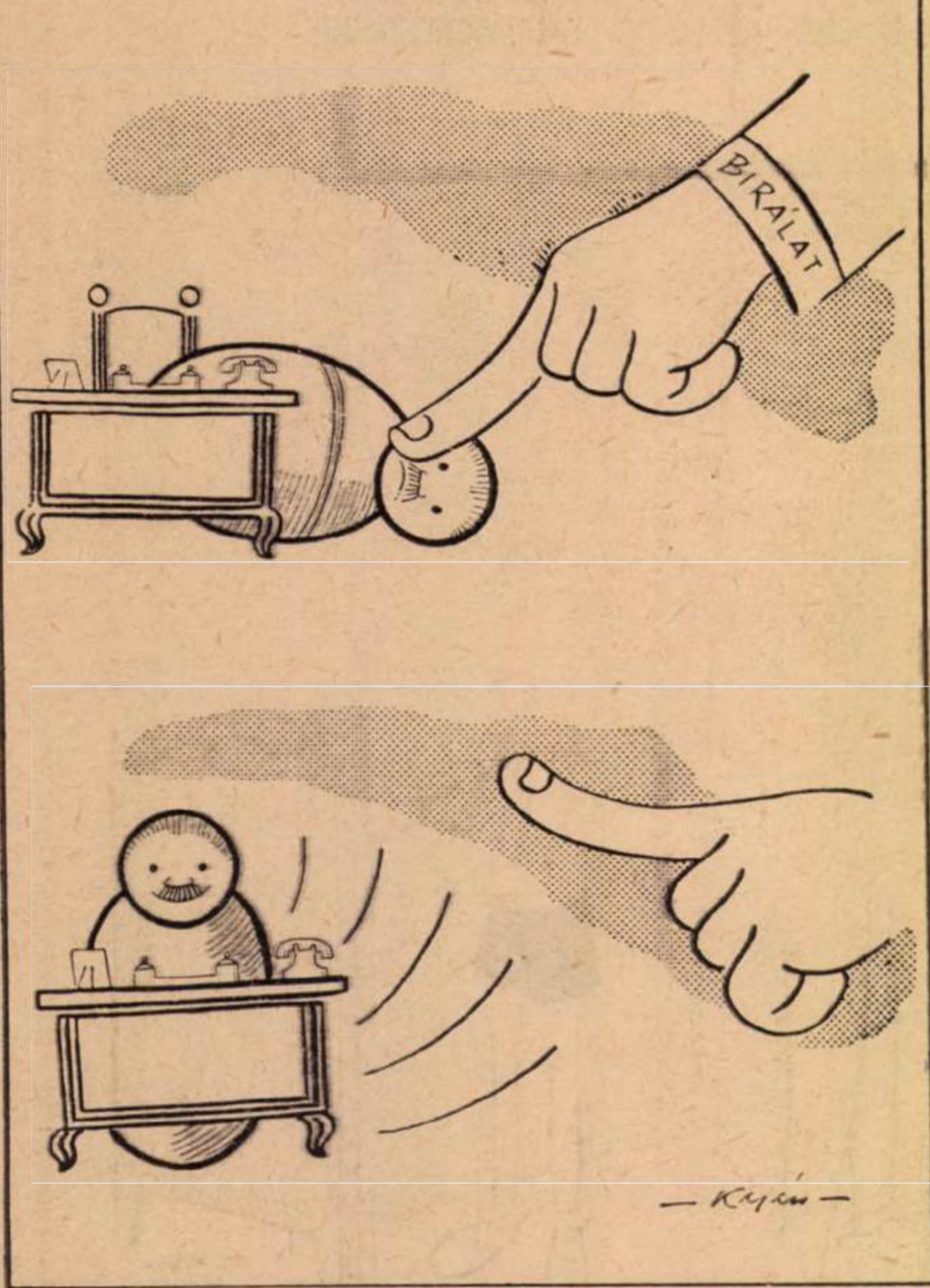
— Ezek a mai gyerekek! Amikor mi fiatalok voltunk, nem bőgtünk ennyit!

Ünneprontó

— Ez neked gyermeknapi ebéd?!

KELJFELJANCSI

ÉRTEKEZÉS a nevelésről

Nekem senki se panaszkodjék a gyerekére! Rossz gyerek nincs, s ha mégis — a szülő gyakoroljon önkritikát! Rossz gyerek nincsen, csak rossz szülő. Ha a gyerekem rossz, tőlem tanulta. Nevelés dolga az egész. Persze, mi szülők, a saját rosszaságunkat önmagunk iránti nagylelkű elnézéssel idegességnek minősítjük. Bocsánat az irónikus hangért, de a gyerek, az más? Az rossz? Nekünk szülőknek ezer gondunk, bajunk van. A villanyszámla, az elromlott csap, a főnök, aki neheztel... meg aztán az asszonynak egy ruhaanyag kéne. Ezért vagyunk idegesek. A gyerek problémái e gondokhoz képest úgye eltörpülnek? „Honnan tudja a villany, hogy világítani kell, ha megcsavarjuk a kapcsolót? Andriska melyik üzletben vett magának kistestvérkét? Hol a hold vekkerórája, amely jelzi neki, hogy mikor kell felkelnie?" Mi ez nekünk? Ezek is kérdések? Okok a gondra, az idegességre? Könnyű volna mindre magyarázatot találni, — de kinek van idege ilyesmivel vesződni?...

Írás közben felfigyelek valamire: megdöbbentő csend vesz körül. A kislányom nem ugrál körülöttem, nem kócolja a hajamat, nem tölt vizet a zsebembe, nem tör vázát, nem dob célba a csillárra, — a kislányom a másik szobában csendben játszik. Három és félesztendős fennállása óta oly fukarul bánik az ilyen nyugalmas tízpercekkel, hogy nem volt alkalmam megszokni a csendet, amely most körülölel. Mi tagadás, kiváncsi vagyok, vajon mi kötötte le annyira a gyerek figyelmét, hogy még a szokásos visítozásról is megfeledkezik, s a pléhtányérjából sem akar zenei hangokat kicsalni az alvóbaba fejének ütemes odaütögetésével? A másik szoba felé hajt a kiváncsiság, meg kell néznem, hogy mivel foglalkozik a lányom. Kockáztatom a nyugalmat, kockáztatom a nevelésről szóló értekezést, amely igen jelentősnek igérkezik, benyitok a másik szobába...

A gyerek kezében olló! Lakásunk büszkesége, a piros plüssfotel meggyalázva áll a szoba közepén. Az ülőkéjén kerek lyuk. Apró plüssdarabkák szerteszét a parketten...

Az ajtónyitás zajára a gyerek megrezzen, szembefordul velem, farkasszemet nézünk. Aztán megszólal:

— Ugyis elég ócska volt már...

A kacagás küszködik bennem a felháborodással. Mert van ebben a jelenetben valami, ami pokolian kacagtató. Az atya büntető arkangyalként áll az ajtónál, s a pöttömnyi kis emberke legörbülő szájjal várja az ítéletet. Az atya, aki vétkes gondatlansággal elérhető helyen hagyta az ollót. És a gyerek, aki nem tudott ellenállni a kísértésnek. De nem, most nem nevethetek, a döntő pillanatot nevelésre kell felhasználnom.

— Hát idehallgass, kislányom! Ne, ne sírj, nincsen rá okod, nem bántalak... — és higgadtan megmagyarázom neki, hogy apának most drága pénzért műstoppolóval kell megcsináltatnia a fotelt, amelynek árából sok szép játékot vehetett volna az ő engedelmes, jó kislányának.

A gyerek az első mondatot meghallgatta még, s amikor kilátáson kívül helyeztem a megérdemelt büntetést, máris elkalandozott a tekintete. Az ollót nézte vágyó pillantásokkal. Ha most kimennék, s kettesben maradna vele, újra bűnbe esne.

— Süket vagy, kislányom?! — kiáltok rá indulatosan. — Süket vagy, hogy nem hat rád a szép szó? — és hosszú előadást tartok neki az engedelmességről.

A gyerek kerek szemekkel tekint az arcomba, világosan látszik, hogy sikerült a szabadelőadás, mélyen tűnődik kötelességének elmulasztásán, a szigorú engedelmességen.

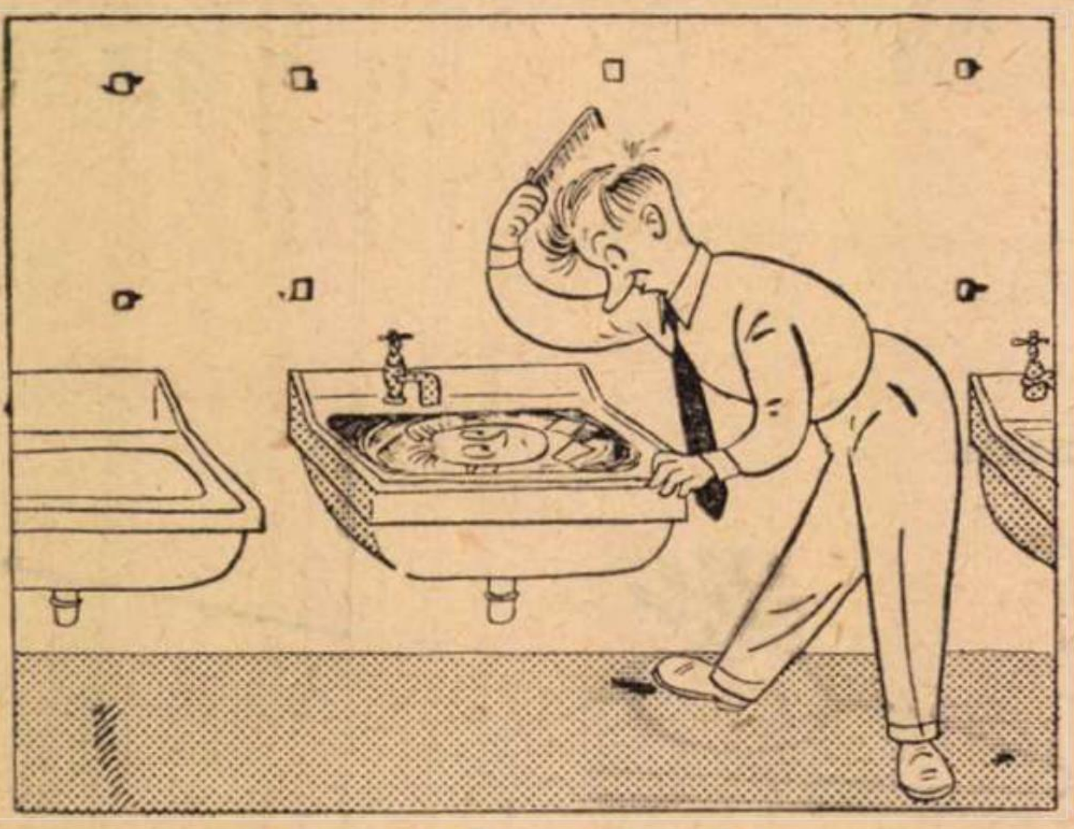
— Van valami kérdeznivalód? — érdeklődöm, amikor fél óra múlva már végleg kifogyott belőlem a szusz.

A kislányom bólint. Hiába, úgy látszik hatottam az értelmére. Érveim győztek. A gyerek magatartása nevelés dolga. Bólint és megszólal:

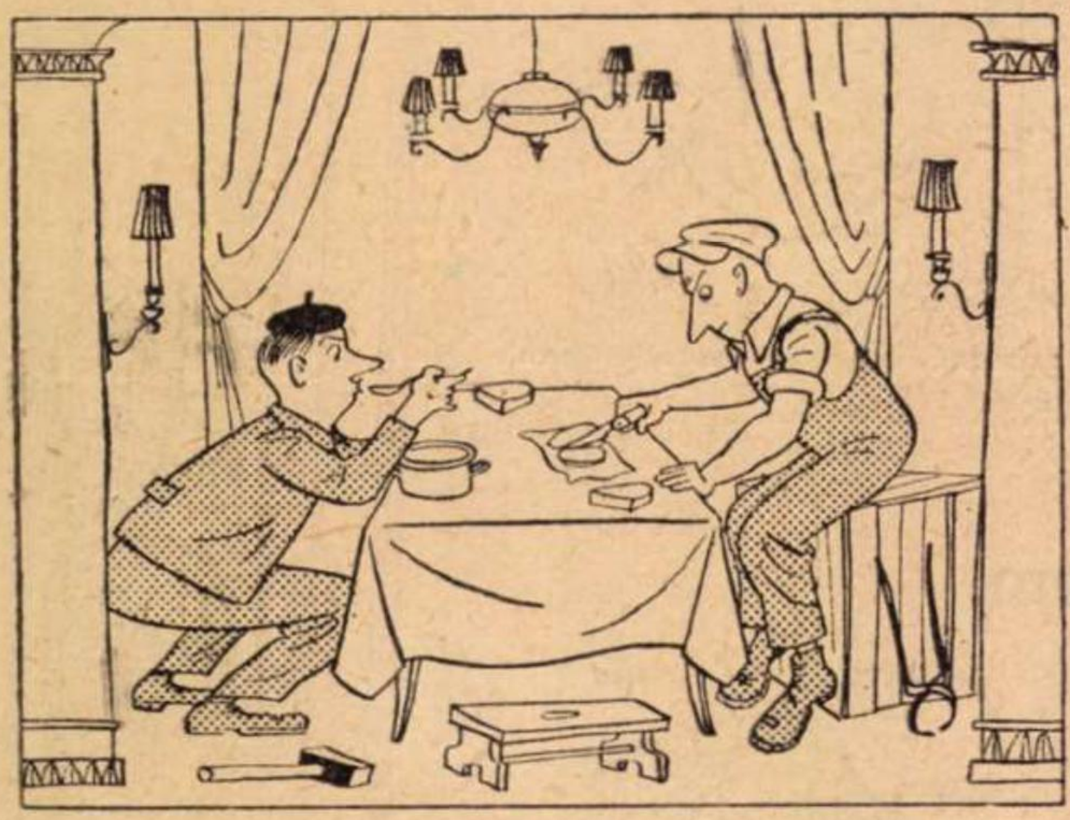
— Mondd apa, a süket gyereket hogyan nevelik?

Országh György

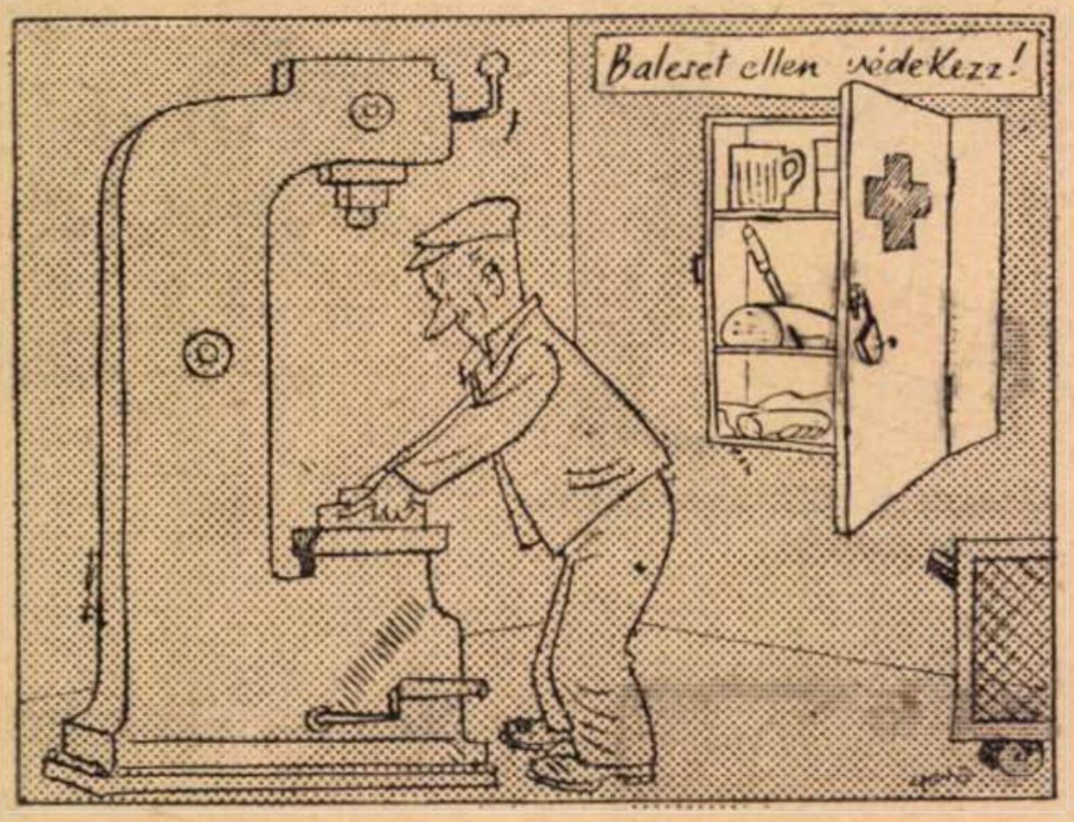
Néhol így „gondoskodnak" a dolgozókról

A mosdó tükrözi a helyzetet.

„Félkomfortos" üzemi étkező.

„Célszerű" helykihasználás.

(Gerő Sándor rajzai)

ALAHVERDI HADZSIJEV

A teve és a juh

Azerbajdzsán vers

Púposteve sétál a kertben,
Lábbal tiporva a virágot,
Egyszerre a szeme kidülled,
Hát nem egy ocsmány juhot lát ott?

Tekintetében ezer villám,
A szegény birka alig bírta:
„A virágokat tiprod itten,
Te barbár, vandál, gonosz birka?!

A virág szelíd, finom, édes,
Brutális, durva a te csülköd,
A füleidet megtépázni
Az igazságos végzet küldött!"

Kemény szavak! Csaknem sírásra
Görbült szegény kis birka ajka:
„Igaza van... Kár a virágért...
Kár, hisz' kegyed is tapos rajta..."

Sötétebb lett a teve arca,
Mint ólmos felhő téli égen:
„Te kis senki, te kerge birka!
Magadat méred össze vélem!

Nem egy, ha ugyanazt csináljuk!
Száz mérföld a különbség cirka...
Ha jót akarsz, sose feledd el:
Én teve vagyok, te csak birka!"

„Hajaj!" — sóhajtott fel a kertész,
„Ez szép, de mégis az a sorja:
Édes mindegy az a virágnak,
Hogy teve, avagy juh tiporja."

(A moszkvai „Krokodil"-ból fordította Gergely Miklós.)

Náthalánc

1. 2. 3.

(Szegő Gizi rajzai)

FIGYELEM!

A Budapesti Parkfenntartó V. megkezdi a parkok padjainak festését. A frissen festett padokat a vállalat megjelöli. Felhívjuk a parkok látogatóit, hogy a padra ülés előtt — ruházatuk megvédése érdekében — győződjenek meg arról, a friss festés megszáradt-e.

Kulturfront

Örökbefogadás

Az öreg humorista meglepve nézett vendégére. Fiatalember volt az illető, foglalkozására és vágyaira nézve humoristajelölt, aki már néhány kisebb humoreszket és tréfát csempészett az irodalom asztalára. Ha ugyanezek az erőfeszítései versekben nyilvánultak volna meg, talán már irodalmi körökben is felfigyeltek volna rá.

— Mondja csak még egyszer? Nem értettem jól.

A fiatalember zavartan beszélt·

— Azt hiszem, jól tetszett érteni, csak talán egy kicsit szokatlan... De ön szereti a meglepő fordulatokat. Ez például ilyen. Arról volna szó, hogy szeretném önt örökbefogadni.

Az öreg humorista egy kis gondolkozás után felelt:

— Ne vegye rossz néven fiatalember, de nem tudok szabadulni attól a gondolattól, hogy ez fölösleges. Szüleim nem hagytak el, anyám nem tett ki, hiszen ön sem küszöbön látott meg engem először. Főbérleti lakásban lakom és nem a lelencházban. Személyi igazolványommal tudom bizonyítani, hogy már elmúltam hathónapos.

— Ezt én sem tagadom — mondta a fiatalember — s talán nem került volna sor kérésemre, ha megnősülnék és saját gyermekem lenne.

— Nem értem — mondta a humorista, mert gyakorlott író lévén jól tudta, hogy egy ilyen közbevetett mondat elősegíti a téma továbbfejlődését.

— Meg fogom magyarázni — ragadta meg a beszéd odadobott fonalát a fiatalember. — Tetszik tudni, hogy kezdő humorista vagyok, fiatal és nőtlen. Behozhatatlan hátrányban szenvedek azokkal az idősebb humoristákkal szemben, akiknek gyerekük van. Ezek a gyerekek már a pólyában témák, össze-összesírnak egy-egy krokira valót. Amikor már beszélni is tudnak, gyakran mondanak valami használhatót. Ha nem is mindig kerekedik ki belőle egy egész összefüggő humoreszk, egy kis tréfáért bármikor bizalommal fordulhat hozzájuk az apjuk. Nevelés kérdése az egész. A gyerek már maga is gondolkozik gyerekszáj-mondáson, ha látja, hogy mi kell az apjának, hiszen az írói díjból ő is részesedik. A gyerektörténetek mindig kedvesek. Ha az írónak semmi sem jut az eszébe, végszükségben ott a gyerek. Milyen nyugodt élete van annak a humoristának, akinek otthon játszadozik, rosszalkodik, csacsog a témája. Nemcsak az utcán hever a téma, hanem a gyerekkocsiban is. És tessék elhinni, jó ez a gyereknek is. Azt csinál, amit akar! Minél rosszabb a gyerek, annál érdekesebb, a jó gyerekben nincs humor. Az a jó, ha a kis témácska rosszalkodik, szemtelen, találékony. Minél pimaszabb a gyermekszáj, annál mulatságosabb. Valóságos aranybánya ez.

— Ha nem akar megnősülni — kérdezte az öreg humorista — akkor miért nem fogad örökbe egy kisgyereket, hat-héthónapos témaforrást.

— Gondoltam erre is — legyintett a fiatalember —, de letettem róla. Ugrás ez a sötétbe. Hátha nem lesz humora a kicsinek? Jó, tegyük fel, sovány, kényesgyomrú apróságot adoptálok, de hátha mégsem lesz fanyar humora, csak zenei tehetsége vagy műszaki hajlandósága. Ki tudja ezt szavatolni? Sokkal helyesebb már kész, kifejlődött humorú gyermeket örökbe fogadni, aki már bebizonyította, hogy van humora. Nem akarok hízelegni, de önnek nagyszerű humora van. Egyszerű ez, ahogy a nagy könyvben meg van írva.

A humorista sajnálkozva tárta szét a karját.

— Köszönöm a bizalmát, s lehetséges, hogy így van megírva a nagy könyvben. Sajnos, a törvénykönyvben másképpen van megírva. Lehet, hogy bürokratikus hepciáskodás az egész, de a törvény bizonyos korkülönbséget kíván meg ilyen esetekben, s nem a gyermek javára. Ön bármennyire is erős, jólfejlett férfi, alig lehet elképzelni, hogy ötven éves gyermeke legyen.

A fiatalember elszomorodott, mint bárki más, akinek valamilyen kedvenc terve nem sikerül. Aztán hirtelen felderült, mint annak idején Pythagoras ama bizonyos pillanatban, amikor eldöntötte a befogók vetélkedését.

— Megvan! Azt hiszem, megvan a megoldás! Ha én nem fogadhatom önt örökbe, akkor fogadjon ön engem örökbe. Legyen ön az én fogadott apám! Nagyszerű! Most jutott eszembe, hogy ez a humornak egy olyan rejtett tartaléka, amelyre eddig nem is gondoltak! Általában kevés figyelmet szentelnek annak, hogy mit mondanak a felnőttek. Pedig azok is mondanak néha jókat. Hát még ha látnák, hogy velük is törődnek, az ő mondásaikat is megírják! Akkor megjönne az önbizalmuk! Majd ha a lapokban ilyen rovatok is lennének, hogy Apaszáj, meg Anyaszáj, akkor ők is igyekeznének vicceseket mondani. Az egészséges versengés felkeltené a becsvágyukat. Én arra gondoltam...

— Arra gondolt — szakította félbe a humorista —, hogy majd megírja mostohaapja jó mondásait. Minél pimaszabb annál jobb?

— Igen... — rebegte tisztelettel az ifjú.

Az öreg humorista rázta a fejét.

— Sajnos — mondta — nem érzem magamat elég erősnek arra, hogy téma helyett apja legyek. Nem vagyok pelikán, amely a saját humorával táplálja gyermekeit. Forduljon talán Swifthez, az tudtommal gyermektelen volt. A saját humorom már nekem sem elég, s ha nem lenne kutyám, amelyről időnként módom van írni, már régen a drámaírásba ölném minden tehetségemet.

A fiatalember szomorúan állt fel. Az öreg humorista megsajnálta:

— Ne menjen el üres kézzel. Ezt a témát írja meg maga.

— Köszönöm! — hálálkodott a fiatalember. — Köszönöm atyai jóságát!

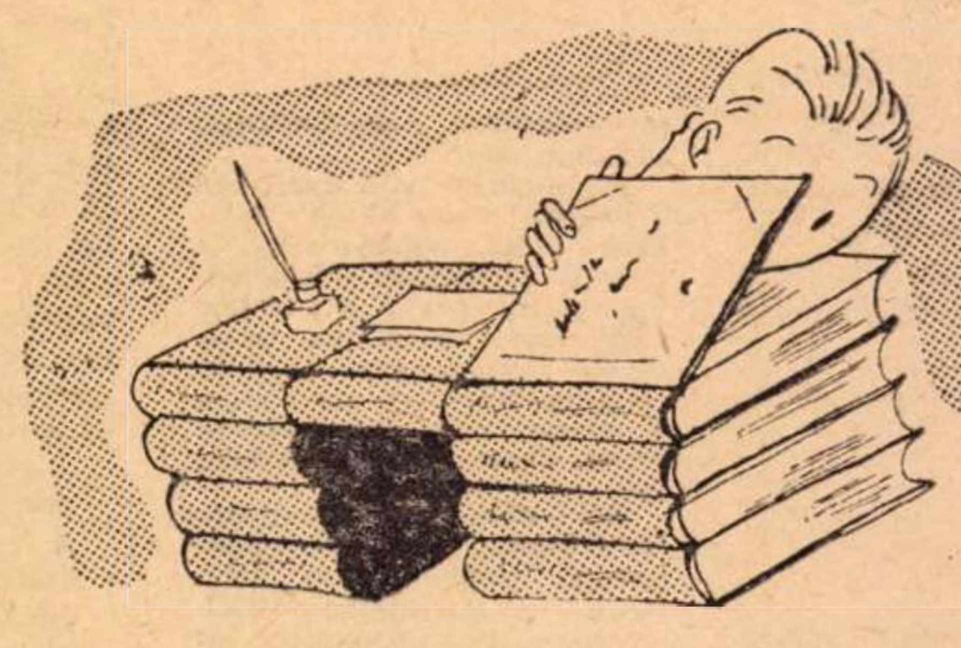
Feleki László

Tipikus kép egy pesti család ebédjéről

A rajz az ünnepi könyvhéten készült...

Művészeti görbetükör

Az epigon

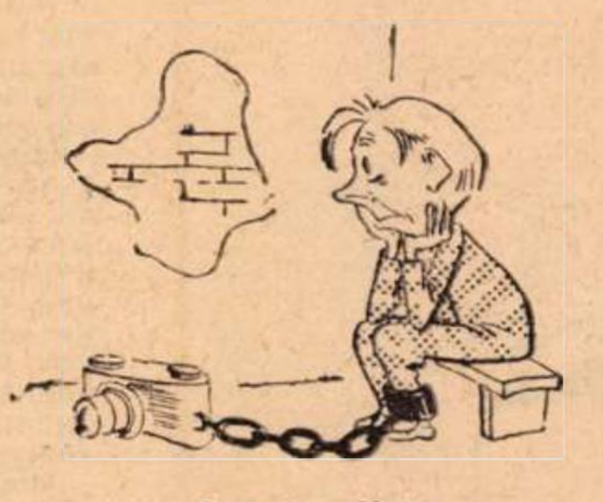
A világfájdalmas

A romantikus

A szószátyár

A naturalista

(Edma rajzai)

Még egy hozzászólás Cannes-hoz

Hallom és olvasom, hogy sok a kifogás az ellen, hogy a cannes-i filmfesztiválról küldött tudósítások sokat foglalkoztak a „Körhinta" című magyar filmmel és kevesebbet más filmekkel. Egyes vélemények szerint ez az egyoldalúság sok körülménynek tulajdonítható, többek között annak, hogy a tudósításokat a „Körhinta" írója küldte Cannes-ból.

Szerény véleményem szerint nincs igazuk azoknak, akik azt kifogásolják, hogy ugyanaz ír a filmről, mint aki írta a filmet. Ezen a téren nagyon helyeslem

a centralizálást, jobb, ha az ember mindent saját maga intéz el és nem bíz semmit másokra. Persze, egy kicsit hazabeszélek, mert éppen most írok egy filmet.

A film az én életemről szól, születésemtől — mondjuk egyhónapos koromtól, nehogy baj legyen — egészen férfivá érésemig. A film főszerepét én fogom játszani. A film rendezésére magamat fogom felkérni, és ahogy én ismerem magamat, a felkérést el is fogadom. Díszlet- és kosztümtervezőt nem veszek igénybe, én tervezek mindent. Sőt, én leszek az operatőr is. Kis gondot okoz, hogyan fogom mint operatőr fényképezni magamat, mint filmszínészt, de ezt majd megoldom. Legfeljebb addig, amíg én állok a felvevőgép előtt, majd forgat a segédoperatőr. (Aki szintén én leszek.) Ja, elfelejtettem mondani, én leszek a dramaturg is, és beveszem magamat társszerzőnek.

Előreláthatólag filmem elkészül a jövő évi cannes-i filmfesztiválig. Tudósítóra nem lesz gond, majd én kiutazom Cannes-ba és cikksorozatban megírom minden magyar lapnak, hogy filmemnek milyen nagy nyugati visszhangja van. Okulva a „Körhinta" írójának tapasztalataiból, nem fogok beleesni abba a hibába, hogy csak jókat írok a filmemről és díjat nem hozok haza. Az én filmemnek a fesztivál első díját fogja odaítélni a zsüri. Ez egészen biztos.

Ugyanis a zsüri is én leszek.

Vajda Albert

De gustibus

A lila-zöldes tó vizén fehéren
lebeg a hattyú: könnyű, fehér csónak.

A műélvezet tiszta békessége
száll szívébe az ámuló rigónak:

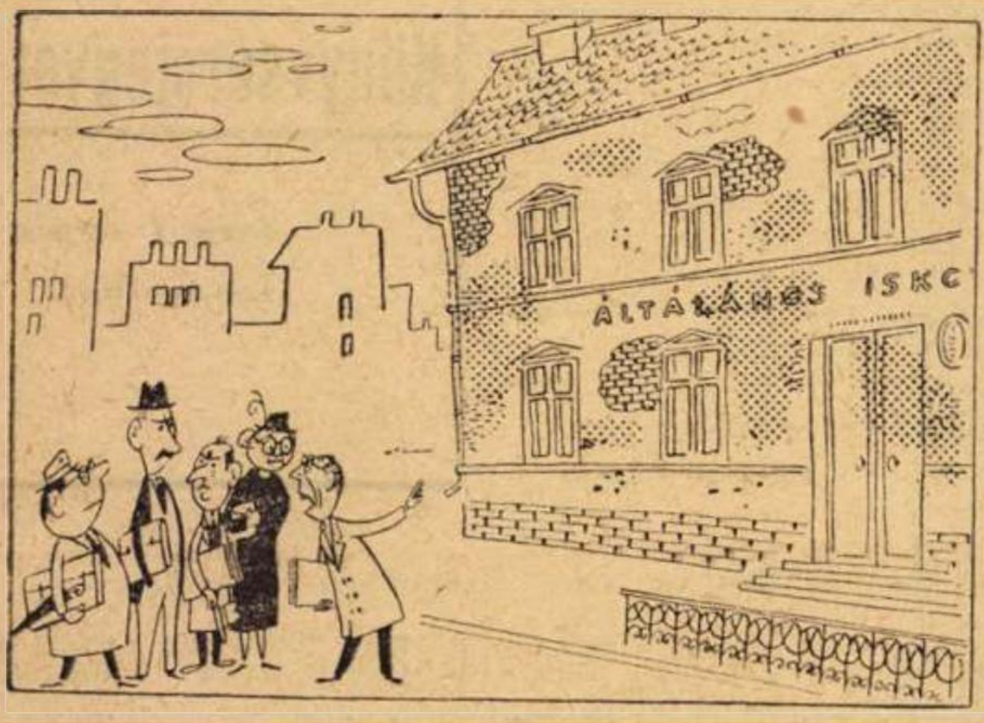
„Ecsetre való, s versbe; lágy zenébe!,
oly szép e madár finom lebegése;
a nemesívű, fehér, karcsú nyak! —
Hé, szarka szomszéd! Jöjjön, nézze csak!"

„Ez szép magának!? — recseg rá a szarka —
ez csupa n y a k ! Ugyan, mit nézzek rajta?!"

Pákolitz István

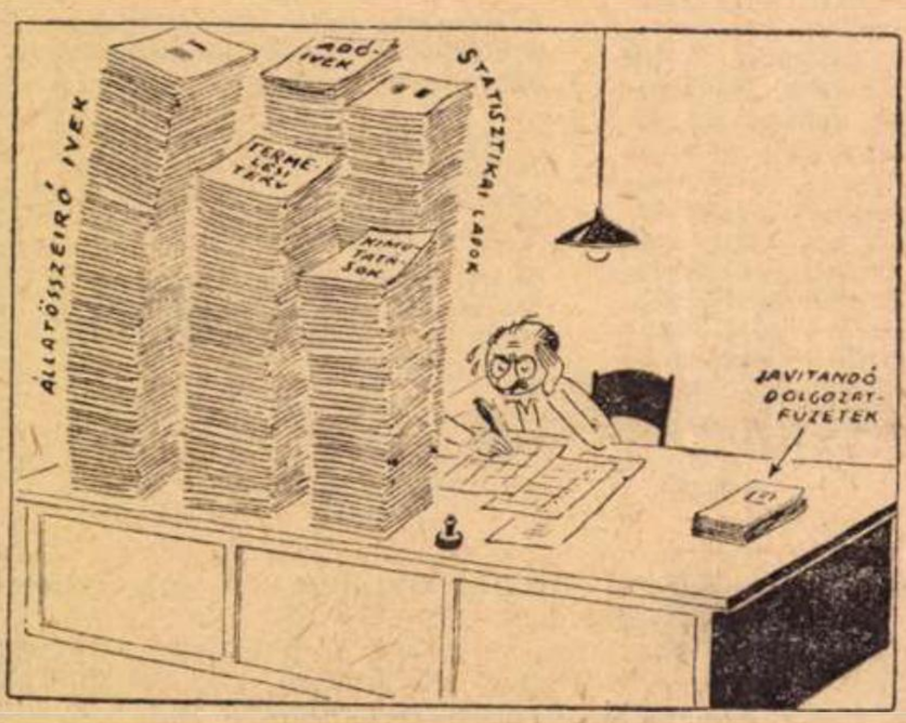
Iskolákról, tanítókról, gyerekekről

Idejében szólunk

— Azonnali renoválást ajánlunk!
— Nem, kartárs, kezdjük el a munkát a szokott módon, szeptemberben, az iskolaév kezdetén.

Falusi tanító ...

...munka közben.

Június 3-án

Pedagógusnapi látogatók a tanító néninél.

(Sándor Károly rajzai)

Le a bürokráciával!

Könyvet vesz és elad

Mindjárt ott ül a Bagoly-eszpresszó bejáratánál a környék kedvenc könyvese, akit a felszolgálók Könyves Kálmánnak, a vendégek vén uzsinak becéznek. Ez a maszek és iparigazolvány nélküli könyves vesz és elad, heti két forintért pedig kölcsönad „Bestsellereket", jól tudja, kinek, amit igazol az is, hogy könyveivel még senki sem szökött meg eddig. Pontosan tudja, hol van eladó könyv és jó szívvel, de kevés pénzzel megszabadítja az illetőket könyveiktől. „Jó ember vagyok, segitek magukon" — mondja és kétezer kötet könyvet öt-hatezer forintért vásárol, azután ötszörös áron adja el. Múltkoriban behozott valaki neki eladásra egy-két kötet Eötvös Károlyt és néhány kötet Marcalit.

— Jó, hogy nem Pósa bácsi könyveit hozza be nekem — mordult látogatójára mérgesen a könyves —, ki olvassa ma Eötvöst. Ha pénzt akar belőle csinálni, vigye el Méheshez, az kilószámra veszi meg a könyveit. Piff-paff-füzeteket, detektívregényeket, régi Színházi Életet, akár rögtön is hozhat nekem, ezekért jó árat fizetek, ha pedig Upton Sinclair 14 kötetét hozza, ezer forint üti a markát.

Az eladó búsan elmegy és a könyves a kiszolgáló kartársnőhöz fordulva, szokott reggelijét kéri. Evés közben észre sem veszi, hogy újabb áldozat áll az asztala előtt.

— Jó reggelt, Könyves úr — szól a jövevény szerényen és udvariasan.

— Magának is jó reggelt! Mi szél hozta ide?

— Elhoztam Upton Sinclair mind a tizennégy kötetét — hangzott a válasz.

— Hm! Jól van, ötszáz forintért meg is veszem, de csakis a maga kedvéért, mert őszintén szólva, ez az amerikai író már a kutyának sem kell, Upton Sinclair kiment a divatból. De mert maga hozta és én jó ember vagyok, hát egye fene, megveszem ezt a tizennégy kötetet, itt van az ötszáz forintja. De most aztán búcsúzunk is, ne haragudjon, tovább reggelizem. Igazán kiérdemeltem ezt a kis reggelit...

(— s)

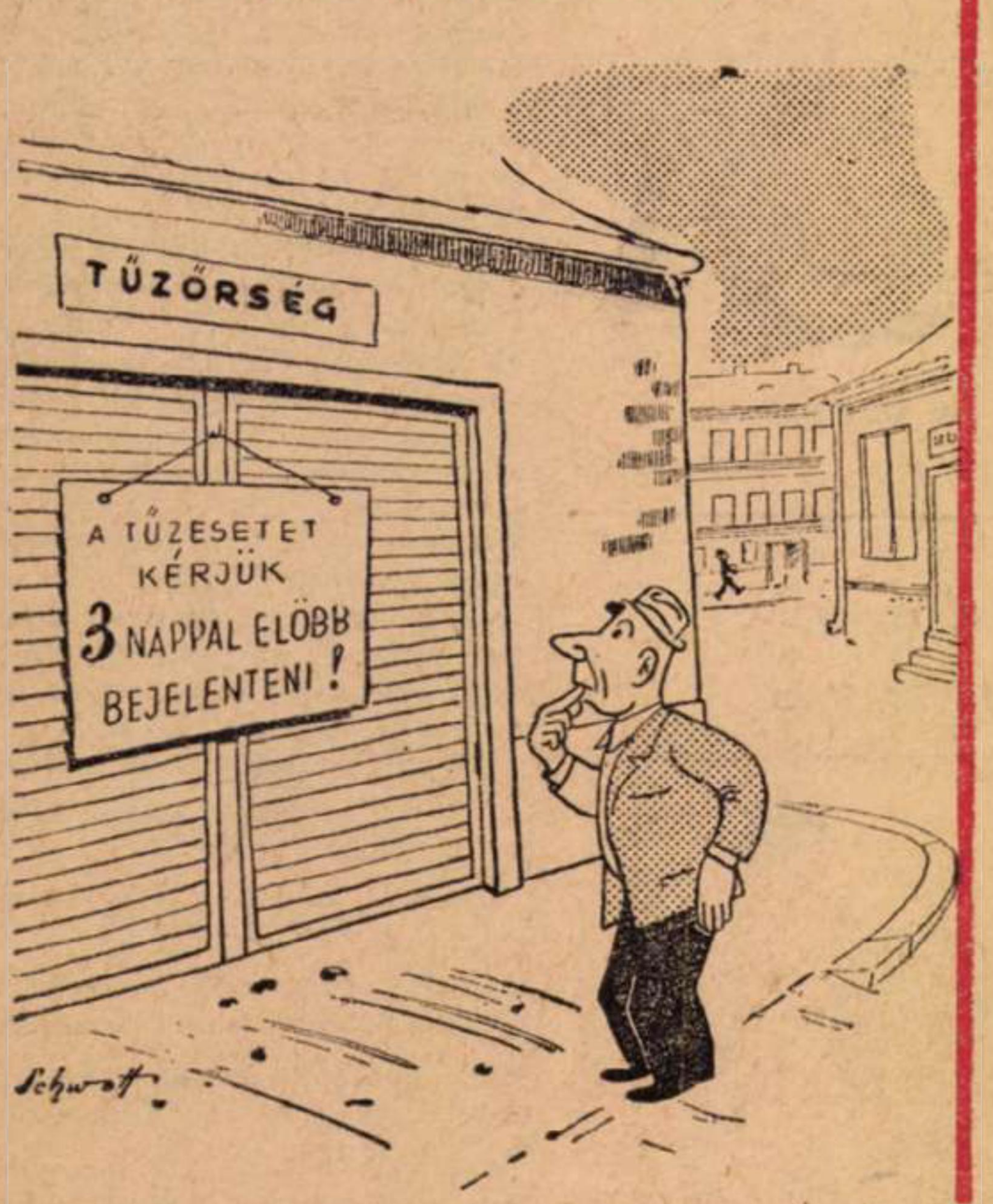
VÁLASZ EGY VÁLASZRA GOMBA-ÜGYBEN

„Legyen borsóbizottság is!" című cikkünkre válaszképpen levelet írt a Földművelésügyi Minisztérium Kisérletügyi és Propaganda Igazgatósága. Levelében részletesen kifejti, hogy milyen szükség van az általunk tollhegyre tűzött gombaszakoktatási bizottságra és bizonyításképpen leírja a bizottság munkáját. Többek között azt, hogy ez a bizottság tart tanfolyamokat a gomba-ügyben laikusok számára, egyben intézi a tanfolyamok adminisztrációs ügyeit, ezenkívül felülvizsgálja az iskolai tankönyvek gombákra vonatkozó részleteit, mert ezekben sok téves adat és nézet kap helyet.

A közöltek ismeretében a bizottság munkáját mi is szükségesnek tartjuk. A legmesszebbmenőkig méltányoljuk azt a küzdelmet, amelyet a gombák ügyében elterjedt tudatlanság ellen folytatnak, de nem tudunk egyetérteni abban, hogy ez a bizottság „vizsgálja felül" a tankönyveket. A mi véleményünk tudniillik az, hogy a gombákról szóló tankönyvek íróinak olyan szakembereknek kellene lenniök, akik tökéletesen értenek a gombákhoz, nem pedig félig-meddig laikusok. A magyar nyelvtankönyveket is kiváló nyelvészek írják és nem kohászatban kiváló dolgozók. Ha pedig ez nem lehetséges, akkor legalább azt tegyék meg, hogy a gyakorlatilag nem tökéletesen képzett gombaszakértő tankönyvírók végezzék el a gombaszakoktatási bizottság egyik tanfolyamát. Valószínű, sokat okulnának ők is ebből, s így máris csökkenne a hibák száma.

Reméljük, ebben a Kisérletügyi és Propaganda Igazgatóság is egyetért velünk.

Példázat a bürokráciáról

Körfűrész-ügy

Falvaink kultúrhistóriája ősidőktől fogva becses anyagot szolgáltat különlegességekből. Ismeretes például, hogy Rátót bölcs elöljárósága megtiltotta, hogy a létrát nem szabad az erdőn keresztben vinni; nemkülönben egyik erdélyi góbé-falvunk azt a kiváltságot kérte József császártól, hogy „akinek lova nincsen, az járjon gyalog" — amit a császár, mint bolondságot, mosolyogva meg is adott nekik. Csak akkor vált bosszússá a képe, amikor később jelentették neki, hogy a forspontot igénylő császári biztosoknak nem ad lovat a falu, mert nekik erről írásos kiváltságuk van, a császár tulajdon aláírásával.

Mindez azért jutott most eszembe, mert egy duna—tisza-közi tanyafalvunk tanácsa sem maradt el lelemény dolgában a régiek mögött, amennyiben elrendelte, hogy rönkfát fölfűrészelni csak keresztben szabad, hosszában tilos.

Mi szerény balotaszállásiak sokáig eredménytelenül törtük fejünket, micsoda helyi vagy államérdek követelheti azt, hogy tüzelőfának szabad legyen egy oly becses rönkszálat pocsékba

fölfűrészelni, épületfának azonban nem.

Addigelé az volt évek óta a helyzet, hogy akinek szálfája volt, befuvarozta a tizenöt kilométerre eső városba, Halasra, s ott a körfűrészüzem deszkává, vagy léccé fölfűrészelte neki 40 forintos óradíjért. Ez persze a fuvar- és időveszteség miatt igen drága mulatság volt a tanyaiaknak.

Gondolható már most, milyen élénk helyi szenzációt keltett, amikor híre járt, hogy tanyatelepülésünk egyetlen bognármestere tetemes áldozattal maga rendez be a tanyán egy körfűrészüzemet. Külön műhelyt épített, megvette a drága dinamót, utánajárt a benzinkiutalásnak, s végre, mint mennyből leszállt, technikai istenáldást; megnyitotta a hasonló óradíjért üzemét. Ment, tódult, özönlött hozzá a parasztnép. Hogyisne! Hiszen minden vágató legalább 3—400 forintot megtakarított a helyi fűrészeltetésen. Itt készült

az iskola részére is az új kerítéslécanyag, ami addig tíz éve volt már esedékes, de nem volt rá mód. A tsz is kocsiszám hordta hozzá a vágatnivalót.

Nos, a mintegy másfél év óta hosszában működő üzemecskébe, tanyatelepítésünk első ipari alkotásába, ekkor csapott le a tanács keresztbe-utasító rendelkezése. Csak tüzifát vághatnak! Azt a tüzifát, amelyet minden paraszt a maga ingyen munkaerejével úgy is maga vág föl otthon magának. S történik mindez akkor, amikor, ha tíz ilyen üzem működnék hatalmas tanyaterületünkön, akkor is kevés volna.

Miért rendelkeztek így?

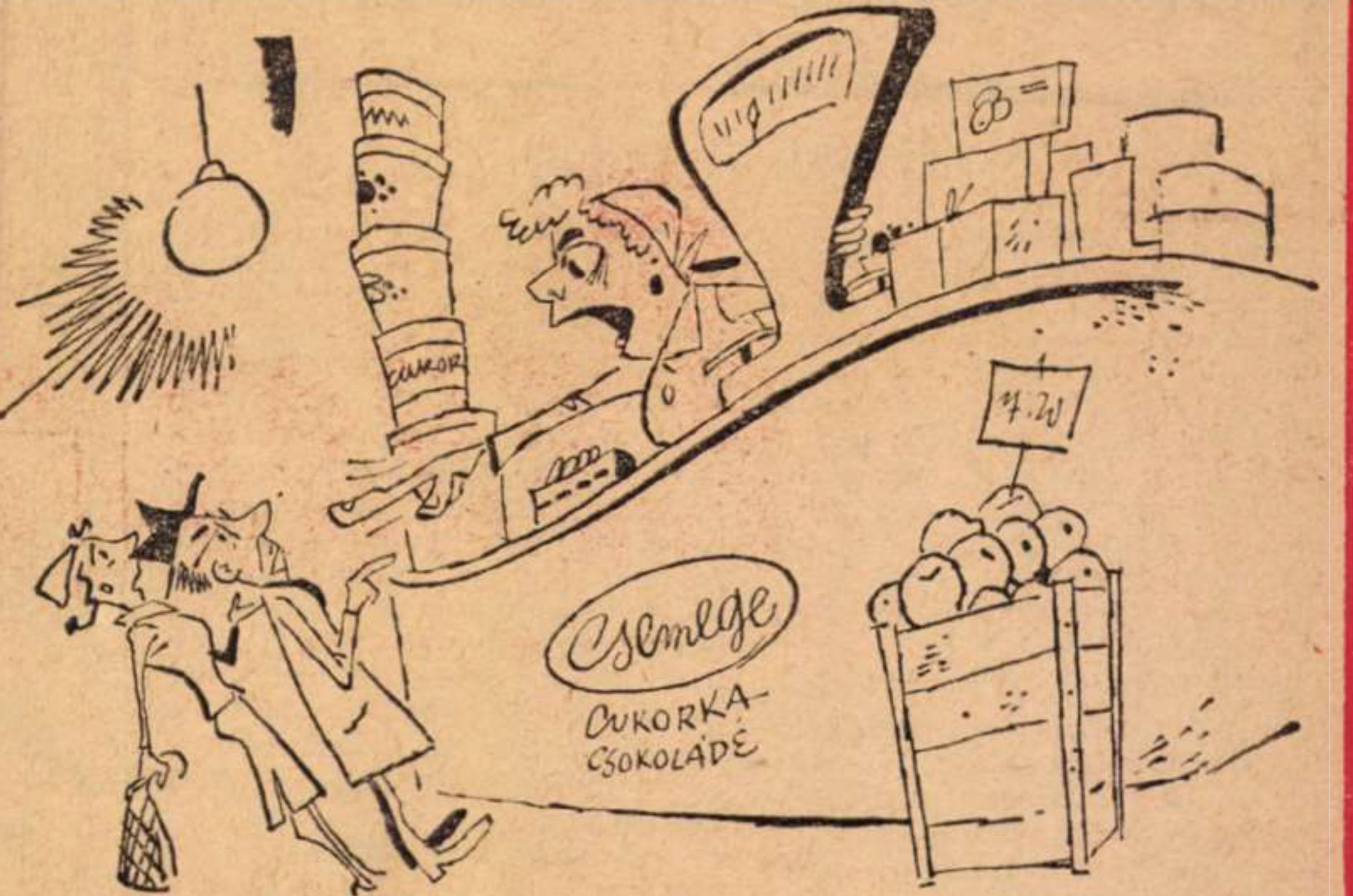
Annyi félfül:e-valóként kiszivárgott, hogy a végrehajtó-bizottság maga akar a tsz-ben körfűrészt felállítani.

Utánajártam az ügynek és megtudtam, hogy rönkfűrészelésre csak az Erdészeti Főigazgatóság adhat engedélyt. De még az is szükséges, hogy a fa tulajdonosa kérje a hosszában való fűrészelést.

Biztosan szükség volt ilyen szigorúságra. De vannak kivételes esetek is! Ez pedig kivételes eset a javából! A kérés: a tsz-fűrészüzemének megindulásáig engedélyezzék a bognármester munkáját. Engedélyt szívesen ad az Erdészeti Főigazgatóság, csak azt kéri, hogy a tanács forduljon ebben az ügyben hozzájuk. Nagy öröme lenne ez a tanyaiaknak!

S. Z.

Egy önérzetes kiszolgáló

— Szíveskedjék vegyesen adni a cukrozott gyümölcsöt, különben nem kérek...
— Az a világ megszűnt, elvtársam, csak úgy mirnix-dirnix követelőzni, meg fenyegetőzni!

Hol lakom?

Nemrégen költöztem Zugló egyik rövidre szabott utcájába, de hogy melyikbe, azt nem sikerült megtudnom, pedig alaposan körülnéztem az utcatáblák dzsungeljében. Az Egressy tér és a „Répássy utca" egyik sarokházán zománctábla hirdeti az utcanév tulajdonosának érdemeit. Ezen a következő szöveg olvasható:

„Répássy Mihály honvédtábornok. 1817—1349. A szabadságharcban a honvédlovasságot szervezte meg."

Az emléktábla szerint tehát *Répássy Mihály* utcában lakom. De ó jaj, alig emeltem egy arasznyival feljebb tekintetemet, csodálkozva tapasztaltam, hogy a másik tábla már arra figyelmeztet, hogy ez a Répássy *Jenő* utca. Most már nem nyugodtam: végigpásztáztam a rövid kis utcát, de nem lettem sokkal okosabb, mivel az egyik ház falán egyszerűen csak ez állt: *Répási* utca. Itt már nemcsak a keresztnevet tüntették el egészen, hanem a vezetéknevet is megcsonkították egy s-sel és egy y-nal.

Mivel a három táblát az arra illetékes közület helyezte el, mind a három nevet illetékesnek kell elfogadnom. De akkor melyik utcában lakom tulajdonképpen?

Iván Gyula
XIV. Répássy Mihály-Jenő u. 14.

LUDAS MATYI ELINTÉZTE

Berei András (Balsa, Rákóczi u. 16.) az RM Művek Kerékpárgyárától a kért új kerékpárvillát megkapta.

*

Edelmayer Antal (Bp., XV., Kazinczy u. 21.) rádióját a Posta felszerelte.

*

Németh Béla és felesége állandó miskolci letelepedését engedélyezték.

*

Galambossy Lajos (Bp., IV., Pauláy Ede u. 1.) tévesen megállapított jövedelmi adóját csökkentették.

*

Ifj. Bóné Lajos (Gyulavári, Partizán u. 3.) ablakredőnyét a békéscsabai TÜZÉP-től megkapta.

*

Marosi Józsefnek (Pátró) SZTK-könyvét a Palini Gépállomás elküldte.

Reggel a rádió mellett

Koroncó Győr-Sopron megyében van. Aki oda akar eljutni, az Ménfőcsanakon szálljon le a vonatról, onnan már csak hat kilométert kell gyalogolnia, vagy kocsiznia, amíg Koroncóba jut.

Mindezt azért írtam le ilyen részletességgel, mert a rádió reggeli adásából megtudtam, hogy az Ali Babát — ha a névre jól emlékszem — Koroncón megnézhetem. Sajnos, a mai napra sok elintézni valót „ütemeztem be", ezért nem nézhetem meg a Ménfőcsanak melletti faluban a filmet, de felhívom olvasóim figyelmét arra, hogy gondosan hallgassák meg nap, mint nap a rádió híradását a vidéki mozielőadásokról, mert máskor is fognak Koroncón kitűnő filmet játszani és jó dolog, ha a pesti ember tudja, hogy hol kell leszállni a vonatról, ha ebben a Győr-Sopron megyei faluban akar moziba menni.

Akadhat valaki, aki nem helyesli, hogy a rádió minden reggel az egész országgal közli: milyen városban, milyen faluban, milyen filmet játsszanak. Ezeknek nincs igazuk, mert igenis akad olyan pesti, vagy szegedi lakos, aki becsomagolva fogkeféjét és hálóingjét, rohan Koroncóra az Ali Babát megnézni.

Azok is minden kákán csomót keresők, akik azt állítják, hogy a koroncóiak számára is teljesen felesleges rádión hírül adni: aznap mit játszanak mozijukban, hiszen azok úgyis tudják. Hát ez óriási tévedés. Mindig akad még Koroncó egyetlen főutcájában is olyan helybeli lakos, aki hiába megy el naponta huszonötször az Ali Babát hirdető falragasz előtt, szórakozottságból nem veszi észre, hogy mit hirdetnek. Ezért nagyon helyes, ha a rádió a budapesti és az ország minden hallgatójával, tehát vele is közli, hogy mit adnak Koroncón.

Persze, még részletesebb közlést is adhatnának. Kár, hogy a reggeli adásból hiányzik: Koroncón kapható-e még páholyjegy?

(palásti)

Kié a járda?

A XX. kerületi Előd utca és a Török Flóris utca sarkán van egy nagy KÖZÉRT. Minden nyáron a gyümölcs- és zöldségfélét az utcán árusítják, s ezzel az egész járdát eltorlaszolják. A járókelők kénytelenek a forgalmas úttesten közlekedni. Dehát kié a járda? A járókelőké-e, vagy a KÖZÉRT-é? Nyugodtan mondhatjuk: a sok iskolásgyermek és dolgozó testi épsége veszélyben van az eltorlaszolt járda miatt.

A környék lakói nagyon örülnének, ha a KÖZÉRT figyelembe venné kérésüket és ha mindenáron az utcán akar árusítani, akkor foglalja el a szemben lévő sporttelep kapuját, amely bőséges helyet nyújt az utcai árusításra.

Az Előd utca lakói
(16 aláírás)

Felhívás!

Mentesíteni akarom a lelkiismeretfurdalástól és önvádtól azt a szórakozott látogatót, aki csütörtökön délután a Rákóczi út 5. szám alatt lévő Kultúrcikk kiállításon a zöld aktatáskámat eltulajdonította. Ezért közlöm vele, hogy a táskát és a benne lévő ötleteket, humoreszkeket, csattanókat tartsa meg, csak a feljegyzéseket küldje vissza a Ludas Matyi szerkesztőségébe.

Palásti László

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő), **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő), **GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő) **TONCZ TIBOR** (művészeti szerkesztő).

A kiadásért felel a Szabadság Lapkiadóvállalat igazgatója. — Szerk.: VII., Lenin körút 9—11. Tel.: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. Terjeszti: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170

Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 405 000.

KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.